Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 39 (754)

29 вересня – 3 жовтня 2014 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Підписний індекс – 22242

На варті неба України!

Техніці із зони АТО – особлива увага

4 стор.

Цивільне плече для людей у погонах

5 стор.

Союзники нададуть військово-медичну допомогу

2 стор.

“Загиблих пілотів ми ніколи не забудемо!”

У Харківському університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба відбулося вшанування та заохочення кращих льотчиків, які брали участь у проведенні антитерористичної операції.

На загальному шикуванні перед “кожедубівцями” виступив командувач Повітряних Сил Збройних Сил України військовий льотчик 1-го класу генерал-полковник Юрій Байдак.

– Льотчики-інструктори з навчальної авіаційної бригади підготували не одне покоління військових авіаторів, а цього року ще зробили свій вагомий внесок у Перемогу на Донбасі. Раджу присутнім тут курсантам-льотчикам рівнятися на перемоги в небі цих мужніх людей. На жаль, протягом останніх місяців від рук ворогів загинуло декілька наших побратимів, які були випускниками нашої альма-матер...

6 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

Валерій Гелетей:

“Спасибі за активну допомогу бійцям АТО”

29 вересня Міністр оборони України генерал-полковник Валерій Гелетей провів зустріч з представниками волонтерських та благодійних організацій України.

На зустріч з главою оборонного відомства завітали представники Благодійного товариства “Інформаційний центр Майдану”, групи волонтерів “Повернись живим”, громадської організації “Мілітарист”, волонтерської ініціативи “Київська Русь”, 39-ї жіночої сотні та інші.

Міністр оборони України генерал-полковник Валерій Гелетей подякував волонтерам за самовіддану безкорисну працю на користь Збройних Сил та всього Українського народу, відзначивши, що для обороноздатності держави дуже важливо, щоб розуміння і єднання народу та армії було міцним.

— Громадяни-патріоти, учасники волонтерського руху одними з перших відгукнулися на прохання прийти на допомогу Українській армії. Ми добре знаємо, які Збройні Сили нам потрібні і як вони повинні бути оснащені, — зазначив генерал-полковник Валерій Гелетей. Він подякував волонтерським організаціям і окремо кожному волонтеру за активну допомогу бійцям АТО.

В ході зустрічі Міністерство оборони України поінформувало волонтерів щодо питань матеріально-технічного, продовольчого, медичного забезпечення військ в зоні АТО. Окрему увагу було закцентовано на підготовці до зими. Крім того, перед присутніми виступив командувач Сухопутних військ генерал-лейтенант Анатолій Пушняков, який, зокрема, надав пояснення волонтерам щодо своєї нещодавньої заяви про їхню участь у забезпеченні армії. Командувач вибачився перед волонтерами та наголосив на невірному трактуванні слів, сказаних ним на брифінгу під час навчань “Репід Трайдент-2014”. Генерал-лейтенант Анатолій Пушняков ще раз подякував волонтерам за допомогу Збройним Силам України та висловив сподівання на подальшу співпрацю.

В рамках зустрічі, з метою підвищення ефективності співпраці представникам волонтерських організацій було запропоновано поєднати зусилля і налагодити ретельну координацію та взаємодію з Міністерством оборони України.

ВІЙСЬКОВА СПІВПРАЦЯ

Союзники нададуть військово-медичну допомогу

Потужна допомога американських військових медиків українським колегам та, в першу чергу, пораненим у зоні бойових дій українським воякам – ось що має на меті делегація управління матеріально-технічного забезпечення командування Збройних сил США в Європі, регіонального медичного центру у м. Ландштуль та 30-ї медичної бригади, яка прибула з робочим візитом до Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону, що знаходиться у Вінниці.

В рамках заходу пройшов брифінг, під час якого американські медики ознайомилися з можливостями мобільного шпиталю, а також із тим, яким чином та якими засобами проводиться евакуація поранених з поля бою, яка фахова допомога надається як на передовій, так і у стінах медичного закладу. Крім того, було обговорено ряд питань щодо визначення обсягів допомоги українським військовим у сфері медичного обслуговування.

Начальник Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону полковник медичної служби Сергій Петрук наголосив на необхідності діалогу, обміну досвідом між військовими медиками обох держав. Також він звернув увагу на те, що більшість військових лікарів Центру вже по декілька разів побували у відрядженнях в зоні проведення АТО, де рятували життя пораненим і хворим.

– Протягом перебування в Україні ми плануємо відвідати п’ять військових лікувальних закладів. До складу делегації увійшли військові лікарі, які мають великий досвід надання медичної допомоги в бойових умовах, експерти з логістики, стратегічного планування та міжнародного досвіду, – зазначив під час брифінгу керівник делегації полковник Джон Мітчел. – Не будемо забігати наперед, але нам хочеться сподіватися, що незабаром українські військовослужбовці отримають потужну допомогу в галузі військової медицини, будуть розгорнуті консультаційні, тренінгові програми та проекти. Саме для цього ми ознайомлюємося з вашими можливостями та потребами.

Під час візиту до Вінниці іноземні гості зустрілися з начальниками клінік та відділень Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону, які виконували завдання на південних та східних рубежах країни, ознайомилися з можливостями клінік, відвідали військовослужбовців – учасників АТО, які проходять лікування та реабілітацію у медичному закладі.

Чимало позитивних вражень заокеанські гості отримали від санітарного літака Ан-26 “Віта”, з можливостями якого вони ознайомилися, перебуваючи на одному з військових аеродромів.

На прощання американські військові медики відзначили, що медичні послуги, які надаються у закладі, відповідають світовому рівню, а особовим складом застосовуються сучасні методи та техніка.

Руслан Лінник.
Фото автора.

Гроші для армії

Станом на 2 жовтня в рамках акції «Підтримай Українську армію» на рахунки Міністерства оборони України як допомога Збройним Силам України від юридичних і фізичних осіб надійшло 149,471 мільйона гривень.

З цієї суми 138,117 мільйона гривень – грошові перекази на матеріально-технічне, решта – на медичне забезпечення Збройних Сил України.

За допомогою дзвінків на «565» на підтримку Української армії перераховано 36,052 млн грн.

Крім того, на рахунки Міноборони надійшло 154,5 тисячі доларів США, 77,3 тисячі євро, 5,3 тисячі чеських крон, 450 канадських доларів, 140 швейцарських франків, 500 польських злотих. Всього продано іноземної валюти в гривневому еквіваленті 3 млн 82,4 тисячі гривень.

Міністерство оборони, Збройні Сили України висловлюють щиру вдячність усім небайдужим громадянам, які долучилися до благодійної акції «Підтримай Українську армію» та продовжують надавати допомогу вітчизняним Збройним Силам з метою підвищення їх боєготовності та зміцнення обороноздатності держави.

Пообіцяли допомогти

У рамках благодійної роботи Фонду Петра Порошенка у Військово-медичному клінічному центрі Центрального регіону відбулася зустріч кандидатів у парламент від однойменного політичного блоку – полковника Юлія Мамчура та Олексія Порошенка з військовослужбовцями, які отримали поранення під час проведення антитерористичної операції на Сході держави.

Потенційні нардепи поспілкувалися із керівником військово-медичного закладу полковником медичної служби Сергієм Петруком, вислухали про проблемні питання, які потребують термінового вирішення. Також Юлій Мамчур та Олексій Порошенко провідали поранених військовослужбовців, які проходять лікування у різних відділеннях центру.

Вони, від імені благодійного фонду, пообіцяли посприяти у вирішенні конкретних питань. Зокрема, Олексій Порошенко взяв на олівець проблему із протезуванням кінцівки пораненого бійця, яку можуть вирішити лише закордонні спеціалісти.

Юрій Ігнат. “Крила України”.
Фото автора.

ДЕНЬ ЧАСТИНИ

Нагороди “Захисникам Краматорська”

1 жовтня відзначила 18-ту річницю від Дня створення авіаційна комендатура Повітряних Сил Збройних Сил України, що дислокується на аеродромі м. Краматорська.

Під час проведення антитерористичної операції особовий склад військової частини виконував завдання в умовах блокування та постійних обстрілів і нападів терористів.

Завдяки самовідданості, мужності та особистій хоробрості військовослужбовців авіаційної комендатури уперше за час збройного протистояння у Східних областях України вдалося відбити всі спроби бойовиків проникнути на територію військової частини.

З нагоди Дня військової частини особовий склад було заохочено відзнаками Міністерства оборони України, Генерального штабу Збройних Сил України та Повітряних Сил Збройних Сил України.

У свою чергу, представники Краматорської міської ради нагородили відважних військовослужбовців відзнакою “Захисникам Краматорська”.

Прес-центр ПС ЗС України.

ПЕРШЕ БОЙОВЕ

“Народний літак” – на “бойовому” чергуванні!

“Везунчик” впевнено “влетів” в історію української авіації. До нього була прикута особлива увага на щорічному фестивалі малої авіації України, його долею цікавляться тисячі очей біля моніторів, про нього турбуються тисячі рук біля терміналів і банківських віконець. Нерви, сльози, терпіння, золоті руки техніків. Але ж все вийшло! Починаючи із 2 жовтня, “народний Ан-26” разом із іншими літаками, яким він так довго заздрив, почав виконувати планові завдання.

– “Везунчик” вже літав у своє перше відрядження, воно пройшло успішно. Він перевозив військовослужбовців, які залучатимуться до виконання завдань в зоні АТО, – коментує заступник командира бригади з інженерно-авіаційної служби військової частини підполковник Олексій Братусь. – Під час проекту ми стикалися з численними труднощами. Були проблеми з двигуном, були нерви, емоції, але зараз можна впевнено заявити, що нам все вдалося.

Олексій Братусь розповідає, що “народний літак” вже чекає на бойові завдання і за першої команди вилетить до місця призначення. Підполковник впевнений, що “Везунчик” обов’язково допоможе Україні вибороти перемогу.

Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

Президент представив “Стратегію реформ-2020”:

мета реформ – членство в ЄС

Президент України Петро Порошенко представив “Стратегію реформ-2020”. “Мета наших амбітних реформ – досягти європейських стандартів життя і підготуватися до того, щоб у двадцятому році подати заявку на членство в ЄС”, – заявив Глава держави.

За словами Президента, “наша революція перемогла із запізненням на кілька століть, і у нас є лише кілька років, щоб подолати це критичне відставання”.

Петро Порошенко наголосив, що реформи мають бути системними, торкатися одразу всіх політичних, економічних та соціальних інституцій. Саме тому “Стратегія-2020” передбачає 60 реформ та спеціальних програм, запускати які треба майже одночасно, наголосив він.

Президент визначив вісім пріоритетних сфер, зміни в яких або вирішують найгостріші проблеми, або створюють інституційні передумови для проведення інших реформ. Цими пріоритетами він назвав антикорупційну та судову реформи, реформу правоохоронних органів, децентралізацію та реформу державного управління, податкову реформу. Також серед названих Президентом пріоритетів – дерегуляція та розвиток підприємництва, реформа системи безпеки та оборони, реформа охорони здоров’я.

“До цього я би додав дві спеціальні нагальні програми – енергонезалежності та подальшої популяризації України в світі”, – відзначив Петро Порошенко.

Глава держави назвав головною з реформ судову. “Суть усіх реформ зводиться в принципі до того, щоб замість поганих, нечесних і нерівних правил гри створити хороші, чесні й справедливі”, – сказав він, відзначивши роль судів у цьому процесі.

“Судову реформу можна вважати своєрідною “передреформою”, як і зміни в сфері держуправління. Вся державна машина підлаштована під корупційні інтереси”, – зазначив Президент. Відтак, за його словами, реформам має передувати радикальне оновлення чиновницького корпусу.

Глава держави наголосив: “Собі особисто, мозковому центру реформ в Адміністрації Президента, Кабінету Міністрів ставлю завдання: пакет законопроектів для старту пріоритетних реформ підготувати до відкриття першого засідання новообраної Верховної Ради. А від старого Парламенту, до речі, вже 14 жовтня категорично вимагатиму ухвалення закону про Національне антикорупційне бюро”.

При цьому Петро Порошенко підкреслив, що підготовку і проведення реформ необхідно здійснювати в режимі постійного зв’язку з експертами та громадянським суспільством.

“Реформи мають стати плодом спільних зусиль всіх гілок влади, суспільства та бізнесу. Моя ж функція як Президента – створити політичні умови, сприятливі для проведення реформ”, – заявив він.

“Стратегія-2020” складається з трьох векторів руху для досягнення нашої мети: сталий розвиток країни; безпека держави, бізнесу та громадян; відповідальність і соціальна справедливість. Головною передумовою цієї роботи має стати новий суспільний договір між громадянським суспільством, владою та бізнесом, де кожна сторона має свою зону відповідальності, зазначив Глава держави.

Президент особливо наголосив на тому, що “Стратегія-2020” повинна об’єднати всі політичні сили навколо спільної мети для України. “Політична конкуренція повинна перейти в площину пошуку оптимальних шляхів впровадження реформ та досягнення спільної мети. Вже нема й не може бути розмови, куди йти. Предмет дискусії – лише як”, – сказав Петро Порошенко.

Валерій Гелетей:

“Росія використовує Донбас як полігон для нових випробувань”

Міністр оборони Валерій Гелетей заявляє, що російські військові використовують проти сил антитерористичної операції потужну зброю новітніх розробок. Після цього міністр продемонстрував патрони, які використовують російські військові в зоні АТО.

– У нас є інформація, яка знаходить підтвердження, що Росія використовує новітню зброю на території України, – сказав він. – Те, що знаходиться в цій кулі, – карбід вольфраму ... Чому це незвичайний патрон? Тому що він пробиває бронежилет шостого ступеня захисту, він пробиває броньовану техніку.

Міністр зазначив, що така зброя надійшла на озброєння російської армії тільки в 2013 році і зараз, фактично, армія Росії використовує Донбас як полігон для нових випробувань.

За словами Гелетея, Україна на даний момент проводить аналіз зброї, яку використовує Росія в зоні АТО, і потім буде подавати позови до судів проти російського керівництва.

У той же час Гелетей висловив обурення тим, що деякі українські політики продовжують звинувачувати Міністерство оборони в поставках зброї як російській стороні, так і сепаратистам. Міністр оборони вважає, що такі політики піддають ризику обороноздатність держави, і він має намір просити Службу безпеки України розслідувати ці безпідставні звинувачення на адресу оборонного відомства.

“Українські Новини”.

НОВИНКА ОЗБРОЄННЯ

Україна презентувала свою першу ракету класу “земля-повітря”

Україна презентувала свою першу ракету вітчизняної розробки класу “земля-повітря”, повідомив “Укроборонпром” минулої п’ятниці.

Ракету під назвою “Альта” представили на суд громадськості в рамках міжнародного авіаційно-космічного салону “АВІАСВІТ-XXI”, який проходив у Києві 24-27 вересня.

“Найбільший інтерес викликала багатофункціональна ракета “Альта” – фактично перша ракета повністю української розробки, яка використовує дворежимний спосіб наведення класу “земля-повітря”. Такі системи здатні вражати рухомі і стаціонарні броньовані цілі по лазерному променю, а також за допомогою режиму самонаведення”, – наголошується в повідомленні.

РОЗРОБКИ

У Києві показали проект оперативно-тактичного ракетного комплексу “Коршун-2”

На “АвіаСвіт-XXI” у Києві був представлений проект від ДП “КБ “Південне” по створення оперативно-тактичного ракетного комплексу “Коршун-2”. Розробка систем ракетно-реактивного озброєння на замовлення Міністерства оборони України залишається основним пріоритетом для ДП “КБ “Південне”.

За своїм призначенням та тактико-технічними характеристиками новий український комплекс схожий на ракету Р-500 російського комплексу ОТР “Іскандер-М”. Дуже важливий той момент, що український комплекс з ракетою “Коршун-2” відповідає обмеженням, що накладаються режимом контролю за ракетними технологіями (відповідно до них держави, що володіють ракетними технологіями, не можуть продавати за кордон ракети з дальністю понад 300 км, а маса корисного навантаження ракети не повинна перевищувати 500 кг).

Передбачається що ракетний комплекс “Коршун-2” буде мати масу бойового оснащення в 480 кг, при цьому швидкість польоту ракети сягатиме 0,7-0,8 Маха. Висота польоту нової крилатої ракети “Коршун-2” буде досягати стелі в 50 км і при цьому матиме можливість здійснювати політ на надмалих висотах, огинаючи рельєф місцевості, і здатна уражати наземні цілі. Радіус дії нового ракетного комплексу заявлений в діапазоні 280-300 км.

Незважаючи на недостатнє фінансування, в 2009-2013 роках КБ “Південне” розробило принципові рішення, спрямовані на вдосконалення технічних характеристик ОТРК в основному для експортного варіанту в сфері військово-технічного співробітництва. З огляду на це в Україні є можливості для створення власного комплексу.

Подальший розвиток ракетного озброєння Сухопутних військ також представляється по шляху створення уніфікованого високоточного ракетного комплексу, здатного діяти як автономно, так і в складі розвідувально-ударної системи, отримувати інформацію про цілі як з традиційних джерел, так і від безпілотних літальних апаратів і космічних засобів, а також завдавати ударів в широкому діапазоні відстаней ракетами, розміщеними на одній пусковій установці.

Остап Семерак:

“Україна не матиме таємниць від наших друзів по НАТО”

Кабінет Міністрів України на засіданні 1 жовтня прийняв ряд рішень, які спрощують доступ до деяких державних таємниць для групи радників НАТО. Про це на брифінгу в Будинку Уряду повідомив Міністр Кабінету Міністрів Остап Семерак.

Він нагадав, що під час зустрічі Прем’єр-міністра України Арсенія Яценюка з Генеральним секретарем НАТО була досягнута домовленість про те, що в Україну прибуде група радників Північноатлантичного альянсу, які допоможуть вітчизняним силовикам ефективно реформувати сектор безпеки і Збройні Сили України. Така група вже прибула і працює в Україні.

За словами Остапа Семерака, сьогоднішні рішення Уряду забезпечують розвиток відносин з “друзями України по НАТО”. Йдеться, зокрема, про можливість надання експертам з НАТО допуску до певних засекречених даних.

“Уряд розглянув і схвалив ряд законопроектів і проектів постанов, які врегульовують наші взаємини з експертами НАТО і дають їм можливість доступу і вільної роботи з документами в приміщеннях у присутності і без присутності супроводжуючих осіб”, – підкреслив Міністр.

Департамент інформації та комунікацій з громадськістю секретаріату КМУ.

НА ОЗБРОЄННЯ

Новий український комплекс розвідки проходить державні випробування

ДК “Укроборонпром” створив багатофункціональний комплекс розвідки та управління (БКРУ). Нині ДП “Оризон-Навігація”, що входить до складу Концерну, проводить державні випробування, за підсумками яких комплекс буде прийнятий на озброєння української армії. БКРУ складається з індивідуального навігаційного приладу СН-3003М, лазерного далекоміра, електронного компасу і переліку інших додаткових приладів. На сьогодні цей комплекс вкрай необхідний артилерійським, розвідувальним та іншим підрозділам Збройних Сил України.

Взявши БКРУ на озброєння, українська армія суттєво підвищить ефективність застосування засобів ураження, в рази скоротивши час на підготування дуже точної інформації для цілевказівок.

Військові значно якісніше вирішуватимуть завдання з ведення візуальної розвідки, орієнтування, визначення вертикальних і горизонтальних кутів та магнітних азимутів, спостереження за місцевістю та вибору цілей, визначення координат наземних точок ураження, вимірювання дальності до них, фіксації фото, відеозображень, запису звуку, передачі інформації каналами радіозв’язку на командний пункт.

Державне підприємство “Оризон-Навігація”, що входить до складу ДК “Укроборонпром”, утворено 1995 року на базі заводу радіоприладів “Оризон”, який від 1979 року спеціалізувався на створенні систем та приладів у сфері супутникової навігації. На цей час ДП “Оризон-Навігація” має потужний науково-технічний потенціал, виробничу базу і висококваліфікованих фахівців-розробників супутнико-навігаційного обладнання, які володіють сучасними технологіями створення складних радіоелектронних систем.

ДО ДНЯ ПРАЦІВНИКІВ СТАНДАРТИЗАЦІЇ ТА МЕТРОЛОГІЇ

Техніці із зони АТО – особлива увага

За час проведення антитерористичної операції на Донбасі фахівці Метрологічного центру військових еталонів Збройних Сил України, що у Харкові, побували у понад 30-х військових частинах, де перевірили на відповідність встановленим нормам близько 5000 засобів вимірювальної техніки, встановлених на зразках озброєння та спеціальній техніці.

– Особливу увагу мої підлеглі приділяли тим військовим колективам, які направляються на Донбас чи залучаються до забезпечення бойових дій. З квітня поточного року 90 відсотків особового складу центру виконували завдання майже в усіх східних та центральних регіонах держави. При цьому, часто-густо доводилося працювати просто неба і жити в армійських наметах, – розповів начальник центру підполковник Олександр Дзисюк. – Військові метрологи не скаржаться на напружений графік роботи чи велику кількість відряджень. Ми розуміємо, що від результатів нашої роботи певною мірою залежить успіх українських воїнів на Донбасі.

За словами командування Метрологічного центру військових еталонів, у відрядженнях вони, в основному, співпрацювали з ремонтно-відновлювальними підрозділами частин технічного забезпечення Озброєння Збройних Сил України та групами державних підприємств оборонної промисловості. Завдяки такій тісній співпраці було відновлено майже 30 зразків озброєння та військової техніки, виведеної із зони АТО. При цьому час, відведений метрологам для складного процесу перевірки усіх засобів вимірювання, скоротився в рази.

Дмитро Горбунов.
Фото автора.

НА ПІДСИЛЕННЯ

Два десятки "Гвоздик" для механізованої бригади в АТО

Окрема механізована бригада Сухопутних військ Збройних Сил України отримає майже два десятки самохідних артилерійських установок 2С1 "Гвоздика", відремонтованих в одній з профільних військових частин Рівненщини.

– Ці бойові машини зберігалися у нас приблизно три роки і вже були четвертої категорії. Але золоті руки майстрів реанімували їх, і "Гвоздики" знову стануть до строю, – зазначив командир військової частини.

Ремонт самохідних артустановок виконали за два тижні. Провести роботи в такий короткий термін вдалося завдяки покращенню централізованого забезпечення ремчастини державою. Також активну участь у відновленні військової техніки взяли члени місцевої спілки підприємців, які купували дефіцитні деталі, запчастини та устаткування.

2С1 "Гвоздика" поповнять підрозділи окремої механізованої бригади, яка відновлює боєздатність після участі в антитерористичній операції і готується найближчим часом знову відбути у райони виконання завдань на сході України.

Олександр Гайн. Фото автора.

ЮНІ ПАТРІОТИ

На переселенців з Донбасу чекають харківські кадети

У Харкові протягом останнього часу до Державної гімназії-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою "Кадетський корпус" прибуло 35 осіб із числа біженців з Луганської та Донецької областей.

– Початок навчального року ми зустріли на новому місці з новими, розширеними штатами. Тож ми охоче прийняли у себе як харків'ян, так і мешканців Донбасу. З перших днів ми оточили новачків увагою та дружелюбністю. Тому якихось соціальних чи побутових проблеми не виникало. Зазначу, що для роботи з вихованцями залучені кращі офіцери Збройних Сил з досвідом служби у бойових військових частинах, – розповів начальник навчального закладу полковник Олексій Середа.

За словами командування Кадетського корпусу, до них переселося 10 юнаків з Луганського та Донецького військових ліцеїв, а ще 19 юних мешканців Донбасу вступили на перший курс. Також прийнято на роботу 6 вчителів з неспокійних регіонів.

– Наш навчальний заклад розвивається далі, і освітні можливості також поступово збільшуються. Тож пропоную мешканцям східних та інших областей звертатися до наших викладачів на предмет приєднання до славної когорти харківських кадетів, – зазначив заступник начальника гімназії-інтернату підполковник Дмитро Підлісний.

Серед вимушених переселенців з Луганщини є третьокурсник віце – молодший сержант Антон Зайченко.

– Я прибув до Харкова з Луганського військового ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Мої батьки до війни проживали в центрі Луганська, але ми, як патріоти, не могли змиритися зі свавіллям, що там зараз відбувається. Мене тут зустріли дуже добре і дозволили носити авіаційну символіку, яка була на однострої луганських кадетів. Проте не залишаю надії на те, що коли наступить мир, я зможу повернутися на малу батьківщину, – сподівається хлопець.

На даний час до начальника Державної гімназії-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою "Кадетський корпус" полковника Олексія Середи продовжують надходити пропозиції від мешканців Донбасу щодо прийняття на навчання юнаків. Для них він завжди знаходить час, уважно вивчає проблему і в короткий час вирішує питання.

Дмитро Горбунов. Фото автора.

НОВОБРАНЦІ

Добровольці рвуться в бій

У Харківському обласному військовому комісаріаті близько 50 воїнів, призваних у рамках третьої хвилі мобілізації, урочисто склали Військову присягу на вірність Українському народові.

Новоспечені захисники Вітчизни є мешканцями Харківської, Донецької, Луганської, Львівської, Рівненської та Вінницької областей, які добровільно вирішили поповнити лави бійців 22-го батальйону територіальної оборони.

– Майже місяць до цього урочистого моменту новобранці провели на полігонах і військових стрільбищах, де успішно пройшли військово-навчальні збори, здобули навички поводження зі зброєю, пройшли бойове злагодження тощо. Зараз можна констатувати, що зведений підрозділ готовий до дій за призначенням і незабаром це патріотичне підсилення направиться до розташування батальйону в зоні АТО, – розповів виконуючий обов'язки військового комісара Харківського облвійськкомату полковник Дмитро Маліцький.

За традицією, після проголошення святих слів про вірність своєму народові, представник православного духовенства Харківської єпархії ієрей Сергій посвятив усіх військовослужбовців на славну ратну справу.

– Попереду на вас чекають важкі, але вкрай необхідні бойові завдання у визначеному районі. Знаю, що усі ви, як один, рветеся у бій, аби скоріше відновити мир на рідній землі. Тож бажаю усім всіляких успіхів та тільки переможного духу, а також щоб усі повернулися живими та здоровими, – підсумував наприкінці урочистостей заступник Харківського обласного військового комісара полковник Юрій Калгушкін.

Олег Плаксій. Фото автора.

ДОПОМОГА АРМІЇ

Цивільне плече для людей у погонах

Про те, що відсіч ворогу, котрий вторгся на українську землю, – справа не тільки силових структур – Міністерства оборони, Служби безпеки, Національної гвардії, інших підрозділів Міністерства внутрішніх справ, в тому числі й добровольчих батальйонів, а всього народу України, переконуєшся, побувавши безпосередньо в зоні бойових дій.

В окопах поруч сидять і кадрові офіцери та контрактники, які вже багато років тому вибрали військову стезю, і ті, хто вимушено одягнув військову форму за мобілізацією, і добровольці, хто вирішив, що саме вони мають у тяжкий для Батьківщини час одягти однострій, взяти до рук зброю та стати на захист Вітчизни. Всі вони заслуговують на повагу й шану. Та особливого слова заслуговують ті, хто у скрутну хвилину ділиться останнім, щоб воїни на передовій не відчували себе не потрібними країні, сприймали захист Вітчизни не як свою особисту, а як всенародну, державну справу. "Рука" благодійників, тих, кого називають нині волонтерами, на фронті і в тилу відчувається в усьому. Військова форма й тепловізори, спальні мішки й засоби особистої гігієни, запчастини для ремонту бойової техніки й сучасні безпілотні літальні апарати. У переліку необхідного для ведення бойових дій проти російських агресорів та терористів, котрі зазіхнули на цілісність України, навіть важко знайти обладнання та майно, якого ще не постачали волонтерські організації.

Вже більше півроку продовжується російська агресія. Спочатку – Крим. Потім, майже без перерви, – Донбас. Роздягнена та розграбована попередніми керівниками держави армія саме завдяки волонтерам відчула, що вона потрібна Україні. Окремі ентузіасти, знаючи, що разом вони – сила, об'єднуються, координують свої дії.

Анна Сандалова у недалекому минулому – PR-менеджер. Потім була робота із забезпечення Майдану. Наприкінці зими допомога небайдужих стала необхідна військовим. Нині голова правління Благодійного фонду "Підтримай армію України" з гордістю розповідає про свою організацію.

– Фонд виник як відповідь на байдуже ставлення органів державної влади до потреб українських військовослужбовців, – говорить вона. – Офіційною датою народження фонду ми вважаємо 1 березня. Хоча яку саме дату слід вважати днем народження: відкриття рахунка, день, коли на нього надійшли перші кошти сторонніх благодійників, чи той день, коли необхідне майно було передано тим, хто його потребує? З того часу ми вважаємо, що стали посередниками у наданні силовикам допомоги більше ніж на 10 мільйонів гривень. Цифра не точна. Майже 7 мільйонів гривень нам перерахували благодійники грошовими коштами. В решту суми ми оцінюємо вартість отриманих нами матеріальних засобів. Але це – приблизна сума, адже оцінювати будь-який товар можна по-різному.

Починали з невеликих грошових сум. Перші гроші витрачали на закупівлю ліхтариків, радіостанцій, засобів гігієни для військовослужбовців блокованих військових частин в Криму. Згодом виникла потреба в оплаті їх перевезення на континент. Ми знаходили гроші, замовляли послуги транспортних компаній. Потім почалися провокації проти наших частин на Донеччині. За більш ніж півроку роботи Благодійний фонд "Підтримай армію України" в тій чи іншій мірі співпрацював і продовжує надавати допомогу більш ніж 60 військовим частинам різних міністерств і відомств силового сектору України. Зважаючи на те, що всі вони виконують приблизно однакові завдання, потреби теж приблизно однакові: білизна, засоби особистої гігієни, вода, теплі речі, польова форма. Для окремих підрозділів актуальним є придбання тепловізорів, коліматорних прицілів, потужної оптики, маскувальних засобів. Та охоче приймають вони й розважальну літературу, газети та журнали найрізноманітнішого спрямування: від релігійної літератури до розважальної типу журналу "Максим". На фронті – люди, яким ніщо людське не чуже.

Крайній гуманітарний вантаж благодійного фонду містив специфічне обладнання для тих волонтерів, котрі розшукують тіла загиблих українських військовослужбовців: спеціальні респіратори та фільтри для них, одяг та взуття для волонтерів, чорні мішки з цупкої плівки, в які кладуть "вантаж-200".

– За час роботи доводилося стикатися з різними "подарунками" добровольців, котрі щиро вірять, що й такий дарунок згодиться війську, – продовжує Анна Сандалова. – Деякі з них ми довго згадуємо. Наприклад, розчулив подарунок сімейної пари, дідуся та бабусі, котрі попросили передати для воїнів на Донбасі… їх сімейні реліквії: невеличку палатку та пуховий спальний мішок, з якими вони кілька десятків років тому мандрували в горах. Як можна було їм відмовити? Дарунок довго стояв у нашому офісі. Так само, як і скляний французький кавовий прес. Його передала нам одна дівчина, яка більше нічого не мала, а дуже хотіла зробити бодай якийсь внесок у перемогу України. Тому вирішила віддати найкоштовніше, що в неї було. Трапляються й зовсім курйозні ситуації. Одного разу ми отримали посилку, в якій лежала пластикова пляшка самогону. Звичайно, такого дарунку не отримав ніхто: ми не поставляємо у підрозділи алкогольні напої, тим більше – самогон сумнівної якості. А чи можна вважати дарунком вірш далеко не хлопчика, котрий намагався пізно ввечері продиктувати його під запис. І ніяк інакше!

Найбільш розчулюють волонтерів щирі дитячі побажання захисникам Вітчизни, малюнки та листи, котрі вони адресують бійцям на донбаському фронті. Ні чоловіки, ні жінки – співробітники фонду не можуть байдуже на них дивитися та читати.

Одне з крайніх "фронтових" замовлень, для бійців 20-го батальйону територіальної оборони, голова правління фонду та волонтер Дмитро Попов днями відвезли особисто. Теплі речі, форма, костюми, що не пропускають вологи, – ось що нагально необхідно зараз українським воїнам.

– Сьогодні ми думаємо над вирішенням більш складних завдань, – ділиться планами Анна Сандалова. – Більшість волонтерів купують військовий одяг партіями у кілька десятків чи сотню комплектів. Ми можемо поставити значно більші обсяги. Є кошти, та ніде замовити. В Україні немає підприємства, готового якісно та недорого виготовити наше замовлення. Впевнена, вихід буде знайдено. На черзі – таке ж замовлення на зимове взуття. Та волонтерів труднощі не лякають, вони ставлять перед собою найвищі цілі й знаходять способи їх досягнути.

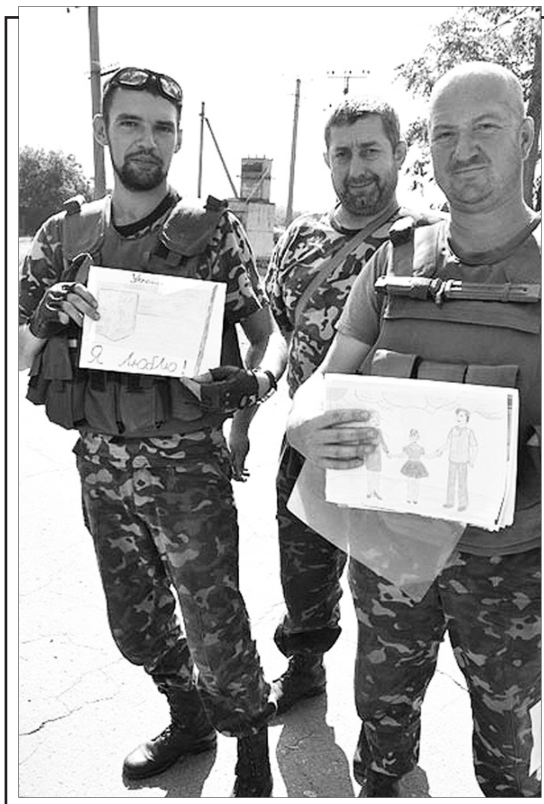

Останнім часом, з підписанням мирних домовленостей, потік добровільних пожертвувань зменшився. Люди вирішили, що війна на сході завершилася. Та зведення з фронтів переконливо доводять: там до миру ще далеко, і допомога військовим ще дуже потрібна. Волонтер Анна Сандалова в цьому теж переконана.

Віктор Гедз.
Фото автора.

НАРОД З АРМІЄЮ

У гості до зенітників

Зусиллями волонтерської групи "Час змін" у місті Біла Церква пройшла низка заходів, спрямованих на збір допомоги й підтримку земляків, які виконують свій військовий обов'язок у зоні проведення антитерористичної операції.

Мешканці міста й району поставилися до ініціативи волонтерів із розумінням й ініціативою. Вони приносили майно та речі, які можуть знадобитися захисникам Вітчизни в зоні бойових дій. До слова, приєдналися до волонтерської акції й діти: маленькі білоцерківці написали військовим листи й намалювали листівки з побажаннями воїнам-захисникам.

Усі зібрані речі й майно, продукти харчування, листи й малюнки були доставлені волонтерами на передову й роздані серед військовослужбовців зенітного ракетного полку. У свою чергу, воїни-зенітники передали з волонтерами вітання своїм рідним та близьким, подякували мешканцям Білої Церкви за турботу й підтримку. Вояки запевнили, що офіцери та солдати Білоцерківського зенітного ракетного полку зроблять усе заради добробуту України, територіальної цілісності нашої Батьківщини й недоторканості її кордонів.

Тим часом волонтерська група "Час змін" не припиняє своєї роботи. Побувавши на передовій, волонтери уточнили потреби вояків та закликають громадян до подальшого надання допомоги.

Олексій Тригуб. "Крила України".

Техніка для передової

ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ

Ремонтна військова частина, що на Рівненщині, за період антитерористичної операції на сході України відновила та передала до районів виконання завдань понад 120 одиниць озброєння і військової техніки. Сьогодні готується до відправки ще майже 30 бойових машин.

– Ми ставимо на колеса найбільш затребувану у військах техніку і в найкоротші строки відправляємо її в зону АТО, – зазначив командир військової частини. – Ми забезпечили визначені підрозділи зенітними установками ЗУ-23-2, 152-мм гаубицями Мста-Б 2А65, протитанковими керованими ракетними комплексами "Конкурс", батальйонними 120-мм мінометами, які входять до комплексу "Сани", дивізіонними артилерійськими ремонтними майстернями ДАРМ та стрілецькою зброєю. Ми робимо усе можливе, аби підрозділи не відчували брак ОВТ, посилили власну обороноздатність та стояли надійним щитом суверенітету і територіальної цілісності України.

До слова, військові ремонтники забезпечили бійців АТО автоматами, пістолетами, кулеметами, гранатометами тощо. Для цього із зберігання було знято та проведено обслуговування близько 100 тисяч одиниць стрілецької зброї. Також, до районів виконання завдань було відправлено до 150 тонн запасних інструментів і приладів. А днями з Рівненщини вирушать близько 30 САУ "Гвоздика" 2С1.

Олександр Гайн.

НАГОРОДИ ДЛЯ ГЕРОЇВ

“Загиблих пілотів ми ніколи не забудемо!”

Закінчення. Початок на 1 стор.

– Цих загиблих пілотів ми ніколи не забудемо і завжди вшановуватимемо їхні подвиги, – зазначив генерал-полковник Юрій Байдак.

Після хвилини мовчання по всіх загиблих в зоні ведення військового конфлікту українських воїнах начальник штабу – перший заступник начальника ХУПС військовий льотчик 1-го класу генерал-майор Олексій Котов оголосив витяг з Указу Президента України – Верховного Головнокомандувача Збройних Сил Петра Порошенка “Про відзначення державними нагородами” від 8 вересня 2014 року. За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов’язку орденом “За мужність” III-го ступня нагороджені начальник штабу – перший заступник навчальної авіаційної бригади полковник Євген Ш. та командир загону – старший льотчик-інструктор змішаної авіаційної ескадрильї даного з’єднання майор Геннадій Д. Інших військових пілотів, які відзначилися під час виконання завдань на Донбасі, заохочено рішенням начальника Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Державні нагороди та почесні грамоти офіцерам вручив командувач Повітряних Сил Збройних Сил України, який побажав усьому льотному складу ХУПСу завжди легкого зльоту та м’якої посадки.

– Я добровільно попросився на Донбас. Своєю роботою в небі я прагнув скорішого встановлення миру на нашій землі і гідно захищав український народ. Поки буде потреба у моїх льотних навичках у зоні антитерористичної операції, доти я готовий виконувати там бойові завдання. Щиро вірю в нашу Перемогу і свою нагороду вважаю досягненням всього особового складу бригади, – зазначив майор Геннадій Д.

Дмитро Горбунов.
Фото автора.

“Репід Трайдент-2014”: тактика натовського стандарту, або “Rapid Trident” за лаштунками війни

Те, що цьогорічне українсько-американське тактичне навчання “Репід Трайдент-2014” матиме своєрідний політичний підтекст, – сумнівів не було. Адже проведення такого масштабного заходу практично в умовах війни в країні трактувалося б нашими громадянами як даремно витрачений час та кошти. У міжнародних військових маневрах на Львівщині сумнівалися навіть самі організатори. Більше того, на підготовчих конференціях щоразу міняли формат та учасників навчань. Та воно відбулося... І пройшло досить успішно. В ньому брали участь військовослужбовці збройних сил з 15-ти країн світу, а головне – досвідчені інструктори з-за кордону та ті, котрі повернулися з антитерористичної операції на сході України.

“Партнерство. Безпека. Мир.” Ці слова стали безкомпромісним гаслом “Стрімкого тризубу” 2014 року. Хоча й раніше особлива увага в навчанні приділялася миротворчим аспектам, та в цьому році їх актуальність збільшилася в рази. Можна лише здогадуватися, які відчуття переповнювали іноземних учасників перед початком навчання, зважаючи на те, що “Репід Трайдент” проходив по іншу сторону справжніх бойових дій. Тим не менше, кількість бажаючих відвідати Україну, а саме Міжнародний центр миротворчості та безпеки, що на Львівщині, не відмінусувалась. Навпаки – до традиційних членів тактичного навчання цього року вперше приєдналися військовослужбовці Збройних сил Королівства Іспанія та бійці Національної гвардії України.

Крім вищезгаданих, учасниками українсько-американського задуму були також військові зі Сполучених Штатів Америки, Канади, Великої Британії, Німеччини, Болгарії, Литви, Латвії та Норвегії. Взяли участь й сусіди України – поляки, молдовани та румуни. Не перший рік у нас “гостюють” іноземні колеги Збройних сил Грузії та Національної армії Азербайджану. Всього – близько 1200 військових з різних країн.

Зважаючи на складну ситуацію в країні, господарі залучили до навчання невелику кількість військових. Українську армію представляли морські піхотинці та курсанти-старшокурсники Академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Втім, наші воїни аж ніяк не пасли задніх, а навпаки – додали іміджу Збройним Силам України. Скажу чесно, в цьому переконалися майже всі учасники практичних занять.

В порівнянні з іншими роками “скромніше” було з технікою, адже левова її частина зараз задіяна до підготовки відмолізованих, ще частина – поїхала на фронт. Проте всім необхідним для повноцінного виконання практичних завдань на полігоні керівництво навчання забезпечило.

Всіх учасників розподілили на умовні підрозділи: “Альфа”, “Браво”, “Чарлі” та “рота розвідки”. Українські морські піхотинці виконували спільні завдання з бійцями Нацгвардії та американськими десантниками. Курсанти ж “воювали” у складі розвідувальної роти разом з польськими та молдовськими колегами.

Співкерівники “Стрімкого Тризуба” вирішили, що тренування будуть проводити практично по всій території військового полігона, а це, близько 360 квадратних кілометрів. Для “спеціальних операцій” – обладнані ділянки та будівлі. Словом, вся матеріально-технічна інфраструктура максимально задовольняє вимоги норовливих спецпризначенців і тих, кому бракує адреналіну.

На кожному тактичному полі – фахові інструктори, котрі визначають завдання на цілий день та дають професійні поради. Бійці усіх підрозділів, залежно від виду роботи, екіпіровані, так би мовити, за останнім писком моди. В арсеналі вояк – сучасна комплексна тренувальна система “Miles”, котру американці привезли з собою. Імпортному “гаджету” слід віддати належне, адже він дозволяє хлопцям максимально зосередитися на вогневих цілях та ефективно відпрацьовувати бойові завдання. Для українських армійців ця система не в новинку, проте для курсантів – це хороший спосіб загартувати бійцівські навички та допомогти впевненіше почувати себе на полі бою. Адже, на “Репід Трайдент” – їх дебютна безпосередня участь.

– Позитивний момент для курсантів, коли вони бачать методику роботи командирів низових ланок інших військових контингентів, – зазначив співкерівник навчання, перший заступник начальника Академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного полковник Олександр Сивак. – Вони побачили самостійність дій в організації окремого підрозділу та постановці завдань, його сприйнятті управлінських рішень. Це для них цінний приклад та своєрідний досвід, який вони в майбутньому використовуватимуть в ході підготовки свого взводу, роти чи батальйону.

Два тижні міжнародні контингенти по суті “жили” в полі. Вони практично відпрацьовували здатність підрозділів країн-учасниць діяти відповідно до стандартів НАТО, які застосовуються у проведенні миротворчих місій. Тренували військових до повноцінної роботи у складі штабу батальйонної тактичної групи. Крім того, під час навчання розглядалися окремі аспекти військово-цивільного співробітництва як засобу стабілізації обстановки в регіоні. Тому варто сказати, що від ефективної роботи на військовому полігоні залежала їхня професійна миротворча діяльність в майбутньому. Бійці тренувались правильно облаштовувати базовий табір, обшукували підозрілі будівлі та зачищали небезпечну територію, практикувалися в правильному радіообміні та передачі інформації, споруджували рухомі та стаціонарні блок-пости тощо. Не менш важливими елементами “Репід Трайденту” були практичні заняття з надання першої медичної допомоги пораненим та фахова підготовка з протидії вибуховим пристроям.

– Особлива увага приділяється новітнім видам вибухових речовин, – розповів канадський військовий інструктор сержант Батлер. – На батьківщині ми детально вивчаємо їх можливу небезпеку для людей та навколишнього середовища. А вже тут весь свій набутий досвід ми передаємо усім, без винятку, учасникам навчання. Беззаперечним є той факт, що сьогодні досить актуальною є робота військових саперів, адже від їх дій можуть залежати десятки людських життів.

Практично всі тренування та вправи співкерівники “Тризубу” планували з максимальним відтворенням випадків, які мають місце в ході проведення антитерористичної операції на Сході України. Іншими словами – це такий собі “воєнний лікбез”, який сприятиме уникненню помилок на фронті. І він, сподіваюсь, стане в нагоді кожному українському солдатові.

Підсумовуючи цьогорічне навчання, хочеться сказати, що приємно вразила привітність та солідарність іноземців з українським народом. Вони переконані, що ми сильні та цілеспрямовані в своїх переконаннях, ми маємо власні амбіції та вибір, які неодмінно оцінить світова спільнота.

– Навчання на базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки – це ознака єднання націй навколо ідей збереження миру та стабільності у всьому світі, – зазначив під час відвідин полігона командувач Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-лейтенант Анатолій Пушняков. – Ми відчуваємо підтримку міжнародної спільноти у векторі захисту нашої територіальної цілісності та суверенітету і докладемо максимальних зусиль для продовження конструктивної та продуктивної роботи у цьому напрямку.

Віктор Ануфрієв.
Фото Володимира Скоростецького.

Олена Сонцеслава:

“Боротися за життя поранених мене навчила війна, а не університет”

Їй не потрібні нагороди, хоч президент і вручив дівчині орден княгині Ольги III ступеня. Не потрібна слава і визнання, хоч тисячі українців молитимуться за її здоров'я усе своє життя. Вона зовсім не мріє про високі пости і м'які крісла. Вона ламає стереотип, що жінці не місце на війні. Раніше Олена боялась вигляду крові, та за останні півроку дівчина бачила більше 200-х і 300-х ніж більшість досвідчених медиків.

Олена із перших днів на передовій, вона не раз попадала під обстріли, не раз витягувала поранених із поля бою, не раз ризикувала власною головою заради інших життів. Медичної освіти у дівчини немає, боротися за життя поранених під шквальними обстрілами її навчила війна.

Чи розуміють кияни, що відбувається? Ні, не розуміють

Зараз Олена – у Києві, та через кілька днів знову їде на війну. І хоч тут вона займається в першу чергу забезпеченням бійців усім необхідним, підготовкою до зими, контраст між війною і миром дуже великий.

– Я йшла по вулиці і заглядала людям в очі, питала себе: “Чи розуміють вони, що відбувається?” Ні, не розуміють. Принаймні, реального стану речей точно не усвідомлюють. Тут так само, як і раніше, звучить шансон у барах, так само сваряться у громадському транспорті і обговорюють вибори, так само натякають на хабар у дитячих садках. Мільйони українців змінились, та не всі. На жаль, оце “не розуміють” в деякій мірі стосується також і чиновників. Інакше не доводилось би волонтерам брати на себе ту частину забезпечення, яку може вирішити і держава. Та часу зараз на стояння перед Верховною Радою зовсім немає.

Львів'янка розповідає, що війна повністю відучила її соромитись, навчила по-іншому сприймати більшість звичних речей.

– Якщо я знаю, що людина дійсно має змогу допомогти, я можу не просто попросити про допомогу, а вимагати її. При цьому я зовсім не соромлюсь, бо знаю, що і сама вирву із рук останнє.

Коли прізвище і душа є синонімами

Оленка завжди усміхається, щоб не відбувалось, які б труднощі не траплялись на шляху. Тому друзі дівчини жартують, що природа дала їй украй підходяще прізвище – Сонцеслава.

– Намагаюсь ніколи не плакати без серйозної на те причини. Та іноді засмучуюсь зі сльозами на очах. Моє буденне життя останні шість місяців – це самовідданість справі, за яку я взялася та взялися інші небайдужі люди.

Звичне життя молодої дівчини Олени у час війни – це машина, це сотні кілометрів намотаної напівпорожньої дороги, блокпости, автомати, танки, дим, одні чоловіки навколо, зеленка, запах крові, який скрізь переслідує, “200-ті”, “300-ті”, лікарня, морг, спроба перекусити на ходу в машині із

120 км/год, а вночі кімната завалена коробками. Але вона ніколи не скаржиться на втому чи на страх, її ніхто не примушує так жити, вона просто не може чинити інакше.

– Насправді, є чимало щасливих моментів. Наприклад, врятований воїн, з яким ти потім в госпіталі фотографуєшся на пам'ять. Можливо, він без кінцівок, але ж живий, не опустив голову.

До убитих я була не готова. Рятував нашатир

Сонцеслава потрапила у зону АТО разом із першим батальйоном Нацгвардії. Дівчина до кінця не знала, що саме на неї очікує, та відчувала: її допомога тут потрібна. Оленка розповідає, що досить швидко стала напарницею Армена Нікогосяна – легендарного лікаря.

– Якби держава надала необхідну кількість медичного персоналу, можливо, моя присутність у зоні АТО була б недоречною. Та, на жаль, були тільки пусті обіцянки. І хоч я не мала медичного досвіду, швидко його здобула. Звісно, я не стала анестезіологом чи хірургом. Навчилась виконувати тільки ту роботу, що потрібна на війні, – відтягувати поранених, доставляти їх до місця, надавати першу медичну допомогу. Досить швидко я відчула, що можу приносити користь, що дійсно є потрібною.

Перші два з половиною місяці дівчина працювала без каски і у поганому бронежилеті, хоч і нерідко була на передовій. Каже, пронесло.

– Кевларову каску мені подарував отець Костянтин, він навіть освятив її для мене. А от бронежилет четвертого класу надали нацгвардійці, тож я добре захищена, якщо можна так висловитись. Найважче було звикнути до війни морально. Під час першого серйозного бою Армен і Ілля залишили мене у штабі, самі ж поїхали на передову. Мене такий стан речей зовсім не влаштовував, наполягла, аби наступного разу брали мене з собою. Пам'ятаю, як побачила першого убитого і почала втрачати свідомість. Врятував нашатир. Пізніше навчилась вимикати емоції в такі моменти.

Тільки б ніхто не побачив моїх “бабських” сліз

Олена розповідає, що за місяці війни бачила багато. І хоч навчилась контролювати сльози, стриматись іноді буває просто неможливо. А бійцям так потрібні посмішки.

– Емоційно важко було побачити Олега – відважного воїна після операції. Ми перевозили його із однієї лікарні в іншу. Він отямився, дивиться на свої руки, а на них немає жодного пальця. Жодного. Я дорогою не могла очей від нього відвести. Не тому, що мені було цікаво роздивитися його поранення. Ні, не тому. А просто дивилася йому в очі, в його червоні від втоми та мокрі від болю очі. Одна думка в голові: “Олено, посміхайся, він реагує на твою посмішку, йде на контакт, щось говорить, розпитує. А ти тільки дивися йому в очі”. Він увесь був в ранах від осколків, але вони заживуть, а руки – ні. Чесно зізнаюся, не можу зрозуміти, як він так мужньо, по-чоловічому тримався в машині. Потім в лікарні, приймав допомогу, коли треба подати було йому води, підкласти слухавку до вуха та дозволити його обійняти і поцілувати в щічку. І тоді ти розумієш, що цей Герой нашої Батьківщини не здасться, не впустить голову до низу від розпачу. Я кілька днів йому дзвонила. Він не відповідав. А потім передзвонив і каже: “Ти ж розумієш, я сам набрати номер не можу”. Жартував ...

Дівчина зізнається, раніше бачила війну тільки у фільмах, та то були “квіточки” у порівнянні з тим, що відбувається насправді.

– Моментами накриває. Зовсім молоді хлопці гинуть, а повинні були б жити. А скільки їх інвалідами залишиться. Без рук, без ніг. Веземо якось “двохсотого”, а я дивлюся на його кеди пошарпані і згадую: він мене просив привезти нормальне взуття 42-го розміру. А я так і не встигла, та і йому вже нічого не потрібно... Вбиті, поранені, убиті, поранені... Буває, кладеш пораненого в машину, – здається, ще є надія його врятувати. А через хвилину розумієш: пізно. І вивантажуєш його на асфальт. Забираєш замість нього іншого “трьохсотого”.

***P.S.** Олена не рахує, скільки життів їй разом із іншими волонтерами та медиками вдалось врятувати на війні. Хіба ж під обстрілами будеш статистику вести? Коли тижні зливаються в один страшний день… Дівчина намагається місяцями не показувати втоми, не показувати сліз. Треба бути тут, заради того, щоб в Україні був мир. І ні у кого немає сумнівів – вона витримає. І ніхто вже не каже в її адресу, що жінці – не місце на війні…*

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

АРТПІДТРИМКА

Військовослужбовці-учасники АТО відвідали концерт рок-гурту “Океан Ельзи”

У Вінниці військовослужбовці – учасники АТО, які проходять лікування у Військово-медичному клінічному центрі Центрального регіону, відвідали концерт рок-гурту “Океан Ельзи”. При підтримці місцевої влади та адміністрації гурту для військовиків та їх близьких було виділено безкоштовно VIP-зону на Центральному міському стадіоні, де вони змогли поринути в світ музики, спостерігати за дійством, яке проходило на сцені.

Перед початком виступу вокаліст гурту Святослав Вакарчук із тисячами глядачів вшанував хвилиною мовчання військовослужбовців, цивільних громадян, які віддали життя за мир та незалежність України. Після цього всі присутні на стадіоні почали скандувати “Слава Україні!” “Герої не вмирають!”, “Слава українському солдатові!”.

Під час концертної програми гурт “Океан Ельзи” заспівав хіти “Вставай”, “Майже весна”, “На лінії вогню”, “Стіна”, “Без бою” та багато інших улюблених пісень. Гурт п'ять разів виходив на біс, виконуючи на прохання шанувальників інші не менш відомі хіти. Загалом музика на стадіоні звучала замість двох годин близько трьох.

– Отримали шалений драйв, заряд позитиву, бадьорості. Приємно відчувати глибину пісень, музики, через які передається сприйняття Святославом нинішньої України, – діляться своїми враженнями учасники АТО.

Руслан Лінник.
Фото автора.

Фестиваль

Державний музей авіації в Києві створювався з мрією про політ. Ще при розробці його концепції через близькість до столичного аеропорту “Київ” (Жуляни) закладалася ідея “напівдинамічної” експозиції – тобто можливість проводити льотні покази якщо не власних експонатів, то хоча б запрошених пілотажних груп, аероклубів чи підрозділів Повітряних Сил. Щоб відвідувачі могли не тільки доторкнутися руками до повітряних кораблів, а й побачити їх у небі – в їх, так би мовити, рідній стихії.

Після десяти років напруженої роботи мрія стала реальністю – ось вже другий рік, як в музеї гудуть мотори і реально літають літаки. Торік ДМА приймав цілу ескадрилью іноземних машин – винищувачів, навчальних та легкомоторних літаків елітарного британського клубу Air Squadron. А зараз, в ювілей Жулян, коли аеродрому виповнилося рівно 100 років, а музею – всього 11, тут відбувся показ вже вітчизняної авіатехніки.

З 26 по 28 вересня в ДМА пройшов 2-й щорічний Фестиваль малої авіації України. Вперше в його програмі з самого початку було передбачено не лише наземний показ літаків, а й щоденні польоти. Акція проводилася в рамках Міжнародного аерокосмічного салону “АВІАСВІТ-ХХІ” за підтримки Всеукраїнської громадської організації приватних пілотів і власників повітряних суден АОПА-Україна та Міжнародного аеропорту “Київ” (Жуляни). В ній взяли участь представники малої авіації, льотні школи, конструкторські бюро і аероклуби України. Було представлено 30 спортивних, туристичних і легких літаків, мотодельтаплани та безпілотні літальні апарати (БПЛА), що можуть бути взяті на озброєння армії України.

Під час відкриття фестивалю з короткими вітальними промовами виступили директор ДМА професор Ю.Зіатдінов, голова Ради музею, колишній міністр оборони України В.Шмаров, ректор НАУ професор М.Кулик, головний конструктор фірми “Аеропракт” Ю.Яковлєв та перший заступник директора аеропорту “Київ” (Жуляни) О.Петровський. Начальник Національного університету оборони України генерал-лейтенант В.Телелим вручив музею пам’ятний знак та почесну грамоту.

Можливість продемонструвати свою продукцію протягом фестивалю не лише на землі, а й у польоті, перш за все, отримали українські підприємства, що спеціалізуються на виробництві легких і надлегких літальних апаратів.

Так, найбільша вітчизняна компанія “Аеропракт”, заснована ще 1991 року молодими інженерами з прославлених радянських авіаційних і оборонних КБ, представила практично всю лінійку своїх легких і надлегких ЛА. Стрімко набирав висоту одразу після зльоту перед глядачами двомоторний Аеропракт А-36, прозваний “винищувачем” за швидкопідйомність, стрімкість і обриси, що нагадують швидкісні бойові літаки минулих років. За його штурвалом – головний конструктор фірми, неодноразовий призер чемпіонатів світу та Європи з літакового спорту Юрій Яковлєв. Раз по разу після короткого розбігу стартували “аеропракти” найпопулярнішої моделі А-22 та її вдосконалені варіанти А-22L та А-22LS зі зменшеним розмахом крил, потужнішими двигунами, збільшеним обсягом паливних баків і аварійною парашутною системою. Неспішно “накручував кола” над Жулянами найперший (створений ще 1991 року) і найменший “Аеропракт” А-20 з 50-сильним двигуном. На останній розробці фірми, червоному “Аеропракті” А-32, виступав колишній завідувач відділу ДМА Олександр Табунець, учасник АТО – на цьому невеличкому двомісному одномоторному літаку зі збільшеною дальністю і тривалістю польоту він неодноразово брав участь у повітряному патрулюванні українсько-білоруського кордону. Типовою рисою всіх “аеропрактів”, як і ряду інших літаків українського виробництва, є можливість експлуатації на автомобільному бензині А-95 з метою зменшення експлуатаційних витрат.

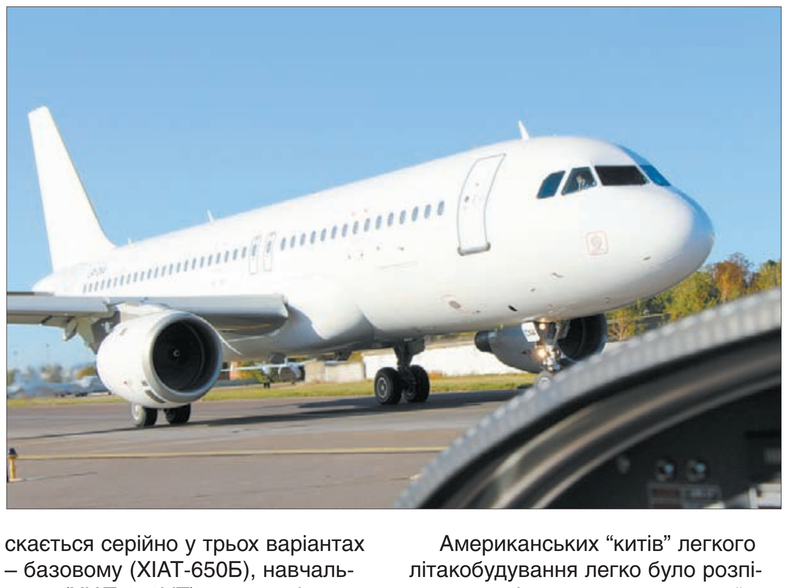

Активно використовувало можливість показати свою продукцію потенціальним вітчизняним покупцям і ТОВ “Хімічні авіаційні технології”, засноване 1997 року. Створений тут двомісний літак ХІАТ-650 з двигуном “Ротакс” у 115 к.с. випускається серійно у трьох варіантах – базовому (ХІАТ-650Б), навчальному (ХІАТ-650УТ) та одномісному сільськогосподарському ХІАТ-650СХ.

Українська фірма “Аерос”, створена 1991 року в основному з фахівців легкої авіації з КБ Антонова, всесвітньо відома насамперед завдяки своїм дельта– та мотодельтапланам. В даний час фірма “Аерос” експортує свою продукцію в 43 країни світу, не враховуючи СНД. На чемпіонаті Європи 2004 року 45 пілотів з 121 (тобто більше третини учасників) літали на крилах “Аероса”. Продемонстрований у польотах “Аерос-2” виробляють з 1999 року. Також фірма представила легкий одномоторний двомісний багатоцільовий літак Sky Ranger, який виготовляється в Україні за французькою ліцензією.

Пілот елегантного Lancair Legacy, на жаль, обмежився статичним показом. Ці літаки складають у Харкові з готових наборів, що отримують із США, та адаптують під двигуни, здатні працювати на вітчизняному бензині А-95. Це єдиний легкий ЛА з герметичною кабіною, тому може літати на висотах до 6 000 метрів без оснащення кисневою системою.

На фестивалі, окрім вітчизняних фірм, були добре представлені західні школи легкого літакобудування: “силова і потужна” американська, класична західноєвропейська, східноєвропейська, що стрімко розвивається.

Американських “китів” легкого літакобудування легко було розпізнати, навіть не читаючи назв: “цесни”, “пайпери” та “бічкрафти” відрізнялися великими розмірами, чотирьох– або навіть шестимісними кабінами, потужними двигунами (у

малої авіації України

180-300 “коней”), цілковито металевою конструкцією та солідним виглядом. Серійний випуск більшості продовжувався по 30 і більше років, а загальний “тираж” сягав 30 тисяч штук. Як правило, в повітрі ці машини швидкі, досить стабільні, і мають значну дальність польоту.

Ті, що літають у нас, – як правило, із вторинного ринку і з досить значним нальотом, бо ціна нового може сягати мільйона доларів. Так, найстарішим з літаючих в Україні “легкомоторників” є Beechcraft BE35 Bonanza, випущений ще 1951 року! Але це надійні і витривалі машини, що не потребують ангарного збереження. Основна вада – вони “жеруть” лише найдорожчі типи бензину (“Авгас” -100LL і подібні), тому досить дорогі в експлуатації.

Класичний західноєвропейський легкомоторник – чотиримісний, з двигуном максимально у 150 кінських сил, змішаної (метал та склопластики чи композити) конструкції, адаптований для багатоцільового використання. Один із таких, Sokata Rallye 150TD, був представлений на фестивалі пілотом Юрієм Покусаєм. Він відрізняється розвинутою механізацією крила (автоматичний передкрилок, трищільові закрилки Фаулера) і може використовуватись з дуже коротких смуг. Модифікація машини експлуатується авіацією морської охорони Франції як патрульний та легкогий штурмовик.

А от австрійська фірма Diamond Aircraft Industries продемонструвала новаторський підхід до літаків ЛА: практично всі її машини побудовані, в основному, з композитних матеріалів на основі вуглепластиків і використовують дизельні двигуни. Тому вони легкі, міцні, швидкі і мають велику дальність польоту. Обидва австрійські “діаманти” (так перекладається назва фірми), представлені на фестивалі – двомоторний DA42NG та одномоторний DA40TDI, досить широко використовуються в Україні: для підготовки льотного складу (у Кіровоградській льотній академії Національного авіаційного університету), для повітряного патрулювання (у Прикордонній службі) та як навчальні в аероклубах. Їх дизелі працюють на тому самому паливі, що й реактивні двигуни – на ТС-1.

Східноєвропейські виробники легких літаків теж роблять ставку на сучасні композити. Так, словенська компанія Pipistrel створила повністю з них свій “Virus SW”, зробивши літак найлегшим та найекономічнішим у своєму класі. При власній масі у 285 кг він здатний підняти 300 кг та перевезти їх з крейсерською швидкістю у 275 км/год на відстань до 1850 км, витративши при цьому лише 100 літрів автомобільного пального А-95. В польоті “Вайрус” виділявся швидкістю й маневреністю (особливо у вертикальній площині), проте максимально “обтиснутий” краплеподібний фюзеляж навряд чи забезпечує достатній рівень комфорту для огрядного (чи навіть середньостатистичного) пілота.

Автор не відмовив собі у задоволенні здійснити пробний політ на найбільш “просунутому” (в плані обладнання) зразку східноєвропейського легкомоторника – “Viper” SD-4 словацької фірми TomarkAero. Цей одномоторний двомісний літак має авіоніку на рівні справжнього авіалайнера: цифрову мапу та два багатофункціональних дисплеї замість шкальних приладів. Він ще й безпечніший, бо оснащений парашутом для аварійного приземлення. Чудовий огляд з кабіни та цілковито металева конструкція планера в поєднанні з відносно невисокою ціною, можливістю “самостійного” складання з набору надають машині непогані ринкові перспективи.

Трохи “не в тему” фестивалю попав “Екстра ЕА 300 LP” — виключно пілотажний літак, основний у екстремальних змаганнях Red Bull Air Race та чемпіонатах з аеробатики. Цей полімерно-титановий моноплан з двигуном у 300 “коней” просто не міг продемонструвати в повну силу свій потенціал над міським аеропортом, де не те, що пілотаж, – зайві еволюції суворо заборонені! Проте подивитись на цього “рідкісного птаха високого польоту” було вельми цікаво.

Почесне місце серед гостей фестивалю зайняв “патріарх” вітчизняного літакобудування — легендарний Ан-2, що був створений в Україні 1947 року випущений у кількості понад 16 з половиною тисяч та експлуатувався у 80 країнах світу на всіх континентах! Його привів з аероклубу “Пілот” (м. Біла Церква) до Києва президент Федерації літакового спорту України Володимир Присяжнюк.

Другою основною метою авіафестивалю в ДМА, окрім популяризації легкомоторної авіації в Україні, був збір коштів для фонду “Крила Фенікса”, що займається відновленням авіаційної техніки 15-ї бригади транспортної авіації (15 БТрА) у м. Бориспіль. “Першою ластівкою” став Ан-26, відновлений волонтерами з майже безнадійної машини, кинутої на “довічній стоянці” ще 2005-го. Це апофеоз волонтерської діяльності патріотів України – за чотири місяці занедбаний і розкомплектований літак відремонтували і довели до льотного стану!

Антонов Ан-26 – це найбільш “український” літак з усіх, побудованих за часів СРСР. Він був не лише спроектований в Києві, але й побудований на київському авіазаводі “Авіант” і оснащений двигунами запорізького виробництва. Ставили на крило його теж “всім миром”: ДП “Антонов” після перемовин дало дозвіл на льотну експлуатацію літака на рік вперед безкоштовно. Компанія “Гідробест” виготовила паливні шланги і дюрити для паливної системи. Гвинти довели до ладу на київському “410-му заводі ЦА” – на їх ремонт було зібрано 154 000 грн. Двигуни запрацювали завдяки їх розробнику – Запорізькому КБ “Прогрес”. Техніки Бориспільської авіабригади замінили кіль, гуму (пневматики шасі) закупили в Польщі. Багато деталей і вузлів – ілюмінатори, ліхтарі, електрообладнання – отримали в подарунок від його шанувальників: авіакомпаній, фірм та простих українців. Завершальним етапом було фарбування: “транспортник” отримав “піксельний камуфляж”, який використовують лише для винищувачів. Тобто в Повітряних Силах України він буде один такий! Всі роботи з фарбування були виконані командою авіамалярів безкоштовно. Загальна ж сума, витрачена на відновлення літака, склала 400 000 гривень.

У літака кілька імен. Офіційно це Ан-26 бортовий номер “05 жовтий”. Коли проект відновлення почав набирати обертів, йому створили персональну сторінку в Фейсбуці і назвали “Везунчик” – бо лише його обрали для відновлення, і він продовжить льотне життя, а не піде на металобрухт. А “Феніксом” нарекли на честь хресного – волонтера всеукраїнського масштабу Юрія “Фенікса” Бірюкова, який створив фонд і займався забезпеченням армії.

Під час проведення фестивалю на території музею була представлена також експозиція ретроавтомобілів майстерні “Old Car Service”: запорожці різних моделей (знамениті “горбаті” та “точила”), “чавунні” перші “москвичі”, стрімкі “волги” “з оленем” і без нього, солідний “начальницький” “ЗиМ” та всюдиходи ГаЗ-69 вишикувалися під крилами пасажирських авіалайнерів. А у просторому фюзеляжі Іл-62 розмістилася виставка стендових масштабних моделей літаків.

Підбиваючи підсумки фестивалю, можна впевнено сказати, що він вдався! За два дні здійснено 87 літако-вильотів. Один виліт для гостей і глядачів фестивалю виконав екіпаж літака Ан-26 “Везунчик”. Захід відвідало майже десять тисяч киян і гостей столиці, та значну частину отриманих коштів перераховано до фонду “Крила Фенікса” для подальшого відновлення авіаційної техніки. А “Мала авіація України” (що, скоріш, є не “малою”, а “малочисельною”, бо продукує літаки здебільшого на експорт) отримає тисячі нових прихильників!

Валерій Романенко.
Фото автора.

ГЕРОЯМ – ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ І СЛАВА!

Пілотів Ан-26 поховали на рідній землі

"Україна ховає своїх солдат як героїв, а ми своїх – як бомжів", – ці слова облетіли Інтернет кілька тижнів тому після трагічних подій під Іловайськом. Соціальні мережі вибухнули невдоволенням російських солдатських матерів та дружин, чиїх рідних послали на неоголошену війну в Україну. До багатьох жінок уже навідалися "люди в чорному" і попросили прикусити язики. Адже Путін сказав, що російських військ в Україні немає, тож немає і сотень трупів російських солдат, немає вдів та осиротілих діточок, є лише так звані "національні інтереси" "Расійской Фєдєрациї".

Україні нема чого приховувати. На нас напали! Нас убивають! А наші мужні сини боронять рідну землю від агресора, виконують благородну й благословенну справу. Тому українських воїнів, полеглих у боях за свободу, вшановують як справжніх героїв, з усіма почестями та християнськими традиціями.

Цього тижня вінницька земля прийняла до себе ще двох героїчних чоловіків. Їх тіла кілька місяців були присипані хоч і українською, та окупованою землею. Їхні душі не могли знайти спокою, доки рідні, близькі та вся Україна не

проведуть їх в останню путь…

На військовому аеродромі поблизу Вінниці знову вінки та квіти, знову жінки у чорних хустках. Зовсім недавно тут прощалися із командиром ескадрилії "Блакитна Стежа" Костянтином Могилком, який загинув під Слов'янськом. Сьогодні ж особовий склад авіаційної бригади прощається із двома бойовими побратимами – майором Дмитром Майбородою та майором Дмитром Шкарбуном. Ці льотчики принесли себе в жертву, аби решта екіпажу повітряного судна змогли врятуватися.

Сталася трагедія 14 липня в районі Краснодона Луганської області. Екіпаж Ан-26 мав скинути вантаж із матеріально-технічним забезпеченням для захисників Луганського аеропорту. Коли завдання було виконано і льотчики поверталися на базу, в літак влучила ракета. Шість членів екіпажу врятувалися, а от обидва Дмитра – не встигли…

Детальніше про цей випадок та професійні дії самовідданих льотчиків говоритимемо пізніше, у наступних номерах газети. Сьогодні ж ми зобов'язані пом'янути Героїв, які нарешті знайшли упокій душі на рідній землі.

Дмитро Майборода обіймав посаду начальника служби безпеки польотів авібригади, йому було лише 34 роки. Закінчив Харківський університет Повітряних Сил (наземну спеціальність), але дуже хотів літати, тому продовжив навчання в Кіровоградській авіаційній академії за власний кошт і, таким чином, втілив свою мрію в життя – став професійним пілотом 1-го класу. Про приклад наполегливості Дмитра Майбороди ми друкували матеріал в "Крилах України" ще у 2003 році, на старті його льотної кар'єри. У наступних номерах ми обов'язково повернемося до цих рядків. А нині, разом із дружиною, матір'ю, сестрою, співслужбовцями, друзями, однокласниками та багатьма земляками ми проводжаємо його в останню путь.

Дмитро Шкарбун родом із Харкова, але служив і жив з сім'єю у Вінницькому гарнізоні. Йому 36. В частині він був заступником командира ескадрильї з виховної роботи. Крім особового складу Діма виховував сина Максима. На жаль, батька не стало і Максом тепер опікуються дружина Оксана, бабусі з дідусями та рідний брат. Вони, не стримуючи сліз, пишаються своїм Дмитром і зроблять усе, аби пам'ять про нього залишилась у серцях багатьох поколінь.

Якщо цей матеріал потрапить на очі російських військових чи простих росіян, то вони мусять знати, що пролилася, як не як, і російська кров. Бо в обох родинах загиблих льотчиків є російське коріння. І це не збіг обставин, і не поодинокий випадок. Це черговий доказ братовбивчої війни, розв'язаний кремлівською хунтою.

… На військовому аеродромі – чимало людей, цивільних та військових, але все одно панує тиша, яка, час від часу, переривається жалобним супроводом військового оркестру. До трун, на яких лежать військові кашкети із льотною символікою, синім струмком стікаються офіцери, прапорщики, сержанти та солдати частини. Вони по-військовому, як належить, приставляючи руку до скроні, прощаються із Дмитрами. Їх назавжди запам'ятають веселими, життєрадісними хлопцями, з якими і на службі, і в години дозвілля можна було гарно провести час.

Церемонія прощання була продовжена у гарнізонному Будинку офіцерів. Сюди прийшло чимало люду: керівництво області, міста, командування Повітряних Сил, льотчики-ветерани, мешканці обласного центру. Загиблих пілотів відспівували дев'ять священиків та церковний хор.

Після панахиди священик звернувся до присутніх з промовою. Він закликав молитися за душі героїв, які нарешті знайдуть спокій у Царстві Божому. Отець розповів про героїчний вчинок матері Дмитра Майбороди, яка сама поїхала за тілами обох синів, пройшла через усі сепаратистські блок-пости, молила цих людей не перешкоджати їй.

По-іншому Тетяна Іванівна просто не могла. Горе та сльози обох матерів нині розділили сотні людей, які прийшли попрощатися із льотчиками.

Дмитра Майбороду та Дмитра Шкарбуна поховали 29 вересня 2014 року на Алеї Слави Центрального кладовища у місті Вінниця.

Вічна пам'ять Героям!

Юрій Ігнат.
"Крила України".
Фото автора.

ВІСТІ З ВВНЗ

Льотчики-випускники підсилять авіабригади

У Харківському університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба відбувся ритуал випуску молодих льотчиків. Офіцерські погони і дипломи отримали понад 60 випускників льотного факультету. До своїх перших перемог в небі вони зарахували опанування літаків типу ХАЗ-30, Як-52, Ан-26 та Л-39 “Альбатрос”, а також вертольотів Мі-2 і Мі-8МТВ.

До фінішу свого чотирирічного навчання представники нової генерації військових пілотів дісталися з непоганими результатами. Так, лейтенант Роман Мосійчук отримав Золоту медаль, а лейтенанти Віталій Буцко, Олександр Таран та Олександр Тарасов – дипломи з відзнакою. На військових аеродромах свій досвід випускникам передали кращі з кращих військових пілотів, які брали участь в антитерористичній операції. Тож “кожедубівці” успішно перейняли естафету професіоналізму від старших підкорювачів неба.

– Усі хлопці, які навчалися за спеціалізацією льотчиків-винищувачів, побили рекорд останніх років і перетнули відмітку “100 годин нальоту”. Це дозволить їм в короткий час перенавчитися на бойови літаки типу Су-24М, Су-27 та МіГ-29. Решта наших вихованців також здобули певних висот майстерності, і ми ними дуже пишаємося, – зазначив виконуючий обов’язки начальника ХУПС військовий льотчик 1-го класу генерал-майор Андрій Алімпієв.

Під час урочистостей щирі слова привітання молодим офіцерам висловили командувач Повітряних Сил Збройних Сил України військовий льотчик 1-го класу генерал-полковник Юрій Байдак, представники місцевих органів самоврядування та ветерани військової авіації.

За новою військовою традицією генерал-полковник Юрій Байдак вручив відміннику аеродромного навчання лейтенанту Віталію Буцку символічний перехідний символ офіцерського братерства “Меч дружби”, подарований членами Повітряного ескадрону Об’єднаного королівства Великобританії. Відтепер цей атрибут льотної майстерності знаходитиметься у видовому вузі і щороку вручатиметься тільки лідерам за рейтингом навчання.

– Від імені старших поколінь, закоханих в небо, бажаю випускникам завжди легкого зльоту та м’якої посадки. Сподіваюся, що в різних куточках нашої країни вони гідно пронесуть почесне звання випускника провідного навчального закладу, своїми успіхами примножать досягнення “кожедубівців”. Тож нехай зірки на ваших погонах засяють золотом, – привітав хлопців командувач Повітряних Сил Збройних Сил України.

У кульмінаційний момент святкового дня в небо піднялися білі голуби, які символізували професійне піднебесся. У цей момент випускники відпустили в синю блакить повітряні кулі з назвою рідної альма-матер та датою випуску.

Продовженням славетних традицій в університеті стало віддання шани та покладання квітів випускниками до пам’ятника неперевершеному асу Великої Вітчизняної війни, тричі Герою Радянського Союзу маршалу авіації Івану Кожедубу, ім’я і подвиги якого житимуть крізь роки.

На зразкову службу молодих лейтенантів благословив настоятель Храму Софії Премудрості Божої протоієрей панотець Андрій.

Варто зазначити, що переважна більшість випускників служитиме у частинах Повітряних Сил, а декілька осіб потрапили до з’єднань морської та армійської авіації.

– Сьогодні для мене – найщасливіший день в житті. Мою радість від першого дня офіцерської служби розділили батьки та наречена – корінна харків’янка Тетяна, яка погодилася створити зі мною нову сім’ю та поїхати до західного регіону держави. Щоправда, трохи сумую від розставання із викладачами-наставниками, на досягнення яких я рівнятимуся. Я пишаюсь тим, що служитиму пліч-о-пліч із льотчиками, які ризикуючи життям, виконували завдання захисту неба нашої Батьківщини, – поділився думками лейтенант Олександр Таран.

На завершення урочистостей почесні гості побували у спеціалізованих навчальних класах, де оглянули сучасні авіаційні тренажери та оцінили інші об’єкти інфраструктури Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

КУРСАНТ-СТИПЕНДІАТ

На рубежі офіцерського становлення

На фінішну пряму свого навчання вийшов курсант-п’ятикурсник факультету радіотехнічних військ ППО Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба солдат Олександр Шинкаренко. Увесь час навчання у видовому вузі хлопець був у числі відмінників, і яскраве підтвердження тому – звання стипендіата імені Верховної Ради України.

Народився Олександр у мальовничому селі Камка на Чернігівщині. У 1998 році пішов до першого класу загальноосвітньої школи. Під час навчання Сашко неодноразово ставав переможцем та призером міських та обласних олімпіад з фізики та біології. Навчання у школі він поєднував з активним відвідуванням спортивних секцій. Так, з середньої школи він займався пішохідним туризмом, неодноразово брав участь в обласних змаганнях з цього виду спорту, кубках та чемпіонатах України. Вже у 2008 році юнак отримав звання кандидата у майстри спорту України.

Непомітно пролетіли шкільні роки, і постало питання вибору професії. Остаточний вибір відбувся після спілкування з товаришем, який на той час був курсантом Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Після захопливих розповідей про незабутні моменти навчання, польові виходи, стрільби тощо Олександр вирішив стати військовим. Тому в 2010 році він вступив на перший курс факультету радіотехнічних військ протиповітряної оборони ХУПСу. Майбутню військову спеціальність він через захоплення фізикою та математикою обрав за напрямком “метрологія та вимірювальна техніка”.

– Перші дні у військовому однострої були для мене легкі й складні водночас. З одного боку – звикання до нового, незвичного укладу життя, де існує чітка регламентація дій та обов’язків. З іншого – почуття ліктя товариша та взаємодопомоги у складних ситуаціях були знайомі з часів занять туризмом. До того ж, тільки у війську можна знайти вірних і, як кажуть, перевірених друзів, а також назавжди забути про сум та нудьгу, адже кожного дня я дізнаюсь щось нове й цікаве, підвищую свій рівень освіченості, – ділиться своїми думками курсант Шинкаренко.

Навчаючись у видовому вузі, хлопець неодноразово брав участь у наукових конференціях, де його виступи вирізнялися з-поміж усіх інших оригінальними підходами та реальністю прогнозованих результатів. Також він гідно представляв свій навчальний заклад на Всеукраїнських студентських олімпіадах з електротехніки та метрології.

– За час навчання найулюбленішими дисциплінами для мене стали предмети технічного напрямку, також я захоплююсь програмуванням, психологією та педагогікою, економічними дисциплінами, – розповів Олександр.

За стабільно високі показники рейтингу навчання та зразкову військову дисципліну Олександр Шинкаренко був удостоєний стипендії імені Верховної Ради України.

Своє професійне зростання майбутній офіцер уміло поєднує з фізичним та духовним розвитком. Вже з першого курсу у вільний від навчання час юнак активно займається улюбленою справою – спортом, а саме військовим багатоборством. В стінах університету він здобув розряд кандидата у майстри спорту України з легкої атлетики. Спортивні досягнення дали можливість очолити Олександру команду свого факультету з військового багатоборства, яка протягом останніх років виборювала перші місця серед команд університету.

Також курсант Шинкаренко вже декілька разів брав участь у військовому параді на головній площі Харкова.

Завдяки своїм морально-діловим якостям Олександр за час навчання зарекомендував себе тільки з позитивної сторони, як у курсантському колективі, так і серед командування факультету.

– Відмінник навчання, фізично розвинутий, підтягнутий у спортивному відношенні хлопець є прикладом для своїх товаришів, – так охарактеризував свого підлеглого начальник курсу майор Владислав Чалий.

На подальшу перспективу майбутній офіцер визначив службу у стройових військових частинах, де ведеться напружена бойова робота. Адже, на його думку, саме там можна відчути усю романтику військового життя та пройти рубіж лейтенантського становлення, який є фундаментом усієї професійної кар’єри.

– Олександра можна віднести до числа тих курсантів, які завжди на крок попереду своїх товаришів. Він вміє раціонально використовувати свій час та сили, встигаючи не лише бути кращим у навчанні, а й у спорті. Я вважаю, що в майбутньому, проходячи службу на офіцерських посадах, він стане справжнім командиром-лідером, – зазначив заступник начальника факультету з виховної роботи підполковник Андрій Жарков.

Олег Плаксій. Фото автора.

ЗБРОЯ ВОРОГА

ЗРК средней дальности С-350 “Витязь”

Зенитный ракетный комплекс ПВО (зенитная ракетная система средней дальности). Разрабатывается ГСКБ концерна ПВО “Алмаз-Антей”, главный конструктор – Илья Исаков. Предварительные проработки комплекса на смену ЗРК С-300 начаты НПО “Алмаз” в 1991-1993 гг. Первые упоминания о проекте ЗРК “Витязь” относятся к авиасалону МАКС-1999, на котором были продемонстрированы модели боевых машин комплекса на шасси КамАЗ.

Самоходная огневая установка 50П6Е системы С-350Е "Витязь". “Авиасалон МАКС-2013”. Раменское. 27.08.2013 г.

Разработка ЗРК “Витязь” начата в 2007 г. с планами принятия на вооружение в 2012 году. При создании ЗРК использованы наработки по экспортному проекту ЗРК KM-SAM, спроектированному ГСКБ “Алмаз-Антей” для Южной Кореи. В 2011 году планировалось начать полигонные испытания опытного образца ЗРК, но сроки были сдвинуты. В середине 2013 сообщалось о выходе на натурные испытания комплекса в 2014. Развертывание ЗРК планируется начать в 2015 году.

Первый прототип ЗРК “Витязь” 50Р6А в составе самоходной огневой установки 50П6А, машины с многофункциональной РЛС обнаружения воздушных целей 50Н6А и пункта боевого управления 50К6А впервые публично продемонстрирован на Обуховском заводе (г.Санкт-Петербург) затем, 19 июня 2013 г. – на авиасалоне МАКС-2013, в Раменском 27.08.2013 г.

Серийное производство комплекса будет осуществляться в Северо-Западном региональном центре Концерна ПВО “Алмаз-Антей”, в частности на Государственном обуховском заводе и Заводе радиотехнического оборудования. Предположительно в ЗРК “Витязь” могут использоваться два типа ракет – малой дальности (предположительно 9М100) и средней дальности (предположительно 9М96).

В феврале 2012 г. в СМИ было заявлено, что на вооружение планируется принять 38 ЗРК “Витязь”. А 11.09.2013 г. глава ГСКБ “Алмаз-Антей” Виталий Нескродов сообщил, что по ЗРК С-350 в 2014 г. планируется завершить испытания, начать серийное производство в 2015 г. и в 2016 г. начать поставки ЗРК в части ПВО. Система ПВО “Витязь” должна заменить в российской армии знаменитые С-300ПС и С-300ПМ (ПМУ).

Пусковые установки:

Боевая машина с РЛС с ФАР – автомобильная самоходная ПУ с размещением на ПУ и боекомплекта ракет, и системы управления с всеракурсной РЛС наведения. Шасси предположительно БАЗ.

Боекомплект – комбинированный – на одно посадочное место для ТПК (транспортно-пусковой контейнер) со средними ракетами можно поставить связку из 4 ТПК ракет малой дальности.

Система управления и наведения – на среднем участке траектории – инерциальное наведение с радиокоррекцией по данным наземной РЛС, на конечном участке – самонаведение с помощью ГСН ракеты. ЗРК будет иметь большее количество целевых каналов, чем ЗРК С-300ПС.

Боевая работа ЗРС С-350 ведется полностью автоматически. Боевой расчет обеспечивает только подготовку ЗРС к работе и контролирует ход боевой работы.

В состав средств комплекса (батареи) входят:

– 2 боевых машины комплекса с 8х4 ЗУР малой дальности и с РЛС наведения с многофункциональной ФАР сантиметрового диапазона. Станция позволяет одновременно обрабатывать информацию о 48 целях, обстреливать до 8 целей, с наведением до 2-х ракет на каждую цель (по состоянию на сентябрь 2013 г. не представлены);

– 8 самоходных огневых установок (СОУ) 50П6А с 12 ТПК ЗУР 9М96Е2 средней дальности на шасси БАЗ-6909;

– 1-2 машины с многофункциональной РЛС обнаружения воздушных целей 50Н6А/50Н6Е на шасси БАЗ-69092-012.

ТТХ шасси БАЗ-69092-012:

Двигатель – дизель мощностью 470 л.с.
Масса полная – 30000 кг
Масса снаряженная – 15800 кг
Масса перевозимого груза – 14200 кг
Подъем – 30 град.
Брод – 1.7 м

– 1 машина – пункт боевого управления 50К6А на шасси БАЗ-69092-012;

ТТХ шасси БАЗ-69092-012 аналогичны шасси для МРЛС;

– зенитная управляемая ракета 9М96/9М96Е (от ЗРС С-400) или 9М100

ТТХ системы самоходной огневой установки 50П6 (ист. – “Авиасалон МАКС-2013”):

Экипаж – 3 чел.
Максимальное количество одновременно поражаемых целей:
аэродинамических – 16,
баллистических – 12.
Количество одновременно наводимых ЗУР (средствами батареи) – до 32.
Дальность поражения:
аэродинамические цели – 1,5-60 км,
баллистические цели – 1,5-30 км.
Высота поражения:
– аэродинамичесие цели – 10-30000 м,
– баллистические цели – 2000-25000 м.
Время приведения средств системы в боевую готовность с марша – 5 мин.

Модификации:

– С-350 – базовый вариант системы для ВС России.
– С-350Е – экспортный вариант системы, рекламирующийся на выставках и в СМИ.

ТТХ ЗУР:

9М100 *(данные носят предположительный характер)*

Разработчик	МКБ "Факел"
Аэродинамическая схема	Несущий корпус с решетчатыми аэродинамическими рулями
Двигатели	РДТТ с управляемым вектором тяги
Система управления и наведения	инерциальная система управления и ИК ГСН, на среднем участке траектории – инерциальное наведение с радиокоррекцией по данным наземной РЛС
Способ управления	управляемый вектор тяги двигателя + аэродинамические решетчатые рули
Длина	2.5 м
Диаметр	125 мм
Масса	70 кг
Дальность действия	8-10-15 км по разным данным
Тип БЧ	взрыватели – контактный и дистанционный

9М96 / 9М96М

Разработчик	МКБ "Факел"
Аэродинамическая схема	"Утка" с вращающимся блоком крыльев
Двигатели	РДТТ
Система управления и наведения	инерциальная система управления с радиокоррекцией и активной радиолокационной ГСН
Способ управления	аэродинамическое управление + газодинамическое (?)
Длина	4.75 м
Диаметр	240 мм
Размах крыла	480 мм
Масса	333 кг
Масса БЧ	26 кг
Дальность действия	1 – 40 км / до 60 км (по др. данным)
Скорость максимальная	900 м/с
Высота поражения	5 – 20000 м
Тип БЧ	осколочно-фугасная, взрыватели – контактный и дистанционный радиолокационный

9М96Е2

Разработчик	МКБ "Факел"
Аэродинамическая схема	"Утка" с вращающимся блоком крыльев
Двигатели	РДТТ
Система управления и наведения	инерциальная система управления с радиокоррекцией и активной радиолокационной ГСН
Способ управления	аэродинамическое управление + газодинамическое с использованием двигательной установки с несколькими микро-РДТТ, создающими поперечные управляющие моменты тяги
Длина	5.65 м
Диаметр	240 мм
Масса	420 кг
Масса БЧ	24 / 26 кг
Дальность действия	120 км (по аэродинамическим целям) 30 км (по баллистическим целям)
Скорость максимальная	900-1000 м/с
Высота поражения	5 – 30000 м
Поперечная перегрузка	60 ед (у земли) 20 ед (на высоте 30000 м)
Тип БЧ	осколочно-фугасная, взрыватели – контактный и дистанционный радиолокационный

СПІВПРАЦЯ

“Південмаш” допоможе NASA позбутися російської монополії на доставку в космос

Конструкторське бюро “Південне” і концерн “Південмаш” готові долучитися до американської програми доставки вантажів на “Міжнародну космічну станцію”. Про це розповів директор “Південмашу” Сергій Войт.

Виступаючи на міжнародному аерокосмічному форумі, що днями відбувся у Києві, Войт зазначив: “Ми б просили американський уряд і NASA, щоб КБ “Південне” і “Південмаш” включили в розробку цих програм”. Керівник “Південмашу” впевнений, що українські космічні підприємства могли б принести істотну користь в рамках програми “Космічне таксі”.

УСПІШНИЙ ЗАПУСК

Китай вивів на орбіту свій черговий супутник

Китайська космічна індустрія продовжує доводити всьому світові, що є однією з найбільш розвинених і перспективних. Днями Піднебесна вивела на орбіту свій черговий космічний апарат.

Пуск ракети-носія “Чанчжен-2-Сі”, який став вже 194 в історії даної моделі, відбувся з космодрому Цзюцюань. Носій успішно вивів на навколоземну орбіту космічний апарат “Шіцзянь-11-07”, призначений для дослідницьких цілей. Якою саме “науковою розвідкою” займатиметься даний супутник, представники китайської космічної галузі не уточнили.

Раніше в Китаї заявляли про свій намір відправити пілотовану експедицію на Місяць. Зроблено це буде після низки пусків роботизованих апаратів, які досліджуватимуть наш природний супутник як з орбіти, так і безпосередньо з поверхні. Метою даних пусків є підготовка місця і набір необхідної кількості інформації для можливості відправки пілотованої місії.

Однак самим лише пілотованим польотом до Місяця Китай обмежуватися не бажає. Так, в Піднебесній вже неодноразово заявляли про свої плани створити на Місяці справжнісіньку базу, яка буде використовуватися як в наукових, так і у військових цілях.

ПЛАНИ

Ізраїль може купити “Морський старт”

Ізраїль розглядає можливість покупки консорціуму “Морський старт”, який здійснює запуски українських ракет “Зеніт” з плавучого космодрому в Тихому океані. Про це повідомило джерело в російській ракетно-космічній галузі. За його словами, держава в особі Роскосмосу і Об’єднаної ракетно-космічної корпорації відмовилися від угоди з придбання міжнародної компанії, тому ведеться робота з пошуку можливого іноземного покупця.

– Найближчим часом планується провести переговори з однією з провідних ізраїльських компаній космічної галузі щодо продажу консорціуму, – зазначив він.

Ізраїль, на думку фахівців, є найбільш імовірним покупцем консорціуму, оскільки має традиційно дружні відносини з США, де базується космодром, а також не буде зазнавати труднощів з отриманням ракет, що складаються на українському “Південмаші”. Крім того, Ізраїль зможе частково завантажити пускову програму власними супутниками серії “Амос”.

Нагадаємо, 22 серпня 2014 року на тлі конфлікту в Донбасі було оголошено, що “Морський старт” призупиняє діяльність до середини 2015-го.

Міжнародний консорціум “Морський старт” створений в 1995 році, причому після реорганізації в 2010 році 95% акцій належать компанії Energia Overseas Limited (EOL) – “внучці” російської ракетно-космічної корпорації “Енергія”.

Відзначимо, що “Морський старт” – це перший в історії комерційний міжнародний проект ракетно-космічного комплексу океанського базування, який надає послуги із запуску космічних апаратів з плавучої платформи. До теперішнього часу за програмою “Морський старт” виконано 36 пусків ракет “Зеніт-3SL”, в тому числі 33 успішних.

ДОСЛІДЖЕННЯ

“Розетта” доставить на поверхню комети 7 ґаджетів

Космічний апарат “Розетта”, який в даний момент знаходиться в безпосередній близькості від комети Чурюмова-Герасименко, готується висадити на поверхню даного тіла цілий “загін” мініатюрних технічних пристроїв.

На комету будуть доставлені зонд “Філи” та ще 7 ґаджетів малого розміру і різного призначення, які повинні будуть провести всебічну роботу з вивчення цього космічного тіла.

Серед ґаджетів буде кілька високотехнологічних камер, рука-маніпулятор для визначення щільності поверхні комети, фотоелектричні панелі й акустичні датчики. Всі ці наукові предмети зроблені з такою умовою, щоб бути якомога легшими та займати на борту космічного апарата максимально мало місця.

Космічний апарат “Розетта” в даний момент вивчає комету Чурюмова-Герасименко, забезпечуючи вчених унікальними даними. Ще жоден апарат не наближався до комети на таку близьку відстань. Фотографії, зроблені “Розеттою”, дозволили детально вивчити дане космічне тіло. Зокрема, стало відомо, що у комети не одне, а два ядра.

І ЗНОВУ “ГОНКИ”...

Політ на Місяць – найближча мета російської космонавтики?

У найближчі 15-20 років російські космонавти зможуть здійснити політ навколо Місяця. Найближчим часом розпочнуться основні роботи зі створення перспективного пілотованого корабля нового покоління і відповідної інфраструктури.

Про перспективи російської космонавтики розповів заступник начальника центру системного проектування ЦНДІМАШ А. Мальченко.

“Зараз основні роботи – зі створення перспективного пілотованого корабля нового покоління, і необхідно створити ту інфраструктуру, яка б забезпечила використання цього корабля. США до 2021 року ставлять собі завдання обльоту Місяця на своєму новому пілотованому кораблі. Для нас таке завдання до 2021 році є непосильним, втім, до 2030 року подібні завдання вже є на порядку денному нашої космічної політики”, – сказав Мальченко, виступаючи на форумі “Інфоспейс”. Він також додав, що в перспективних планах також передбачається будівництво на Місяці космічної обсерваторії.

У січні цього року начальник управління стратегічного планування та цільових програм Роскосмосу Юрій Макаров також заявив про те, що після 2030 р. на природному супутнику нашої планети буде створена населена наукова лабораторія. Точну дату реалізації цього проекту Макаров тоді не назвав, а лише зазначив, що через відсутність на поверхні Місяця сейсмічних коливань будівництво штучних споруд значно спрощується.

У НАСА теж є власні плани щодо нашої найближчої космічної сусідки. Так, в кінці 2012 року були оголошені плани про будівництво космічної бази на зворотному боці Місяця. Правда, не на самій поверхні. Мова велася про створення населеної космічної станції в точці Лагранжа L2, яка знаходиться на зворотному боці Місяця. Ця станція, за задумом, повинна служити базою, з якої в 2025 році планується старт пілотованої експедиції до поясу астероїдів, а в 2030 році – відправиться у політ експедиція на Марс.

ЗАМОРИЛИ?..

На борту російського космічного модуля загинули піддослідні гекони

Незважаючи на тривале розслідування, наукова група з Інституту медико-біологічних проблем при РАН так і не змогла встановити причину смерті геконів на борту космічного корабля “Фотон-М”. За словами експертів, ящірок убив невідомий космічний фактор.

Як вважає керівник програми біологічної частини програми “Фотон-М” Володимир Сичов, в даний час у фахівців немає жодних адекватних теорій на рахунок того, що ж могло статися з геконами під час їхнього двомісячного періоду перебування на навколоземній орбіті в капсулі життєзабезпечення. Експерт заявив, що у контрольної групи геконів, яка в даний момент знаходилася на Землі в схожих умовах, ніяких проблем не було і всі тварини успішно пережили даний період.

Наразі фахівці не можуть зрозуміти, коли саме наступила загибель тварин. Російські науковці вважають, що гекони могли загинути за 2-3 дні до посадки. Однак розтин показав, що їхні висновки передчасні. Адже в цьому випадку хвости тварин, в яких знаходяться поживні речовини, були б сильно виснажені, чого експертами не спостерігається.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

Майже столітня війна, розпочата Росією у 1917 році, безперечно завершиться перемогою України!

27 вересня 2011 року у селі Довжок Ямпільського району, що на прикордонні із Молдовою, був відкритий музей “Марківської сотні” – бойової одиниці, утвореної на початку 1919 року колишнім підполковником російської царської армії Семеном Ільницьким. Згодом вона стала основою збройного формування “Ямпільської республіки”, що майже півтора року жила під жовто-блакитним прапором, за законами Української Народної Республіки.

Контрольована нею територія охоплювала землі багатьох районів сучасної Вінницької області: від Ямполя до Тиврова, Жмеринки, Вапнярки, Крижополя, Рудниці, північних районів Одещини та сучасної ПМР. Кожне село республіки мало охоронні сотні, діяла польова жандармерія, піхотні, гарматні, кулеметні відділи. Влада республіки планувала просуватись широким фронтом від Жмеринки до Одеси, очищаючи Україну від червоних загарбників. Головним її ворогом були більшовицькі відділи кримінального злочинця, майбутнього ката українських вояків під містечком Базаром – Григорія Котовського, та його поплічника – зрадника ямпільчан Федора Криворучка.

Згодом збройні сили республіки виросли із Марківської сотні (від назви річки Марківка) до Наддністрянського куреня, складом біля 4000 чоловік, 18-19-річні козаки якого незабаром поповнили ряди Дієвої Армії УНР, брали участь у першому зимовому поході по тилах червоних та білих загарбників, який закінчився у травні 1920 р. з’єднанням українських армій на межі сучасних Крижопільського та Ямпільського районів, тобто на теренах тієї ж “Ямпільської республіки”.

Козаки Наддністрянського куреня, які з боями пройшли Україною, були удостоєні першої бойової нагороди УНР – ордена Лицарів Залізного Хреста, деякі із них у листопаді 1921 р. стали учасниками останнього нерівного бою українців під Базаром, та серед інших 359 героїв були замордовані керованими із “інтернаціональної” Москви головорізами того ж таки Котовського.

Правду про ті далекі часи зберіг козак Марківської сотні Дмитро Косаківський (Кетрос), який 1958 року, будучи в еміграції у Лондоні, видав книжку “Так творилось українське військо”. Це видання завдяки станням керівника Історичного клубу “Холодний Яр” Романа Коваля із Києва оновленим дійшло до нас. Поряд із збереженим будинком отамана Ямпільської республіки полковника Семена Ільницького у селі Кетроси (перейменованого у 1956 р. на Довжок), біля Музею “Марківської сотні”, утвореного за ініціативи заступниці РДА Мирослави Марченко, є відновлений плац, на якому відбувалась військова муштра молодих козаків Марківської сотні та козацька криничка. Стараннями краєзнавця Юрія Зозулі відшукано та відновлено могилу полковника Семена Ільницького, який, як і відомий холодноярський отаман Василь Чучупака, не здався до ворожого полону і під час нерівного бою геройчно загинув у рідному селі Кетроси 1920 року. А його дружина Марія на чолі загону вершників із кулеметом у руках іще довгий час мстилася московським загарбникам за наругу над Україною!

Проводячи паралелі із сьогоднішнім днем, хочу згадати про нещодавно загиблих на Східному фронті від рук сучасних правнуків тодішніх російських окупантів наших земляків-крижопільчан: 22-річного молодшого лейтенанта-десантника Української армії Олександра Савченка та 18-річного прикордонника Сергія Бойка. Для всіх нас, для наступних поколінь наші земляки – Олександр, Сергій, інші загиблі у сучасній неоголошеній російсько-українській війні, назавжди залишаться справжніми Героями, мужніми оборонцями рідної України, які обрали собі долю захисників рідної держави.

Проте кожен із нас мусить задуматись: чому наші хлопці змушені були залишити мирне життя і зі зброєю у руках захищати рідну землю від облудних вчорашніх “братьєв”? І чи не є ми всі разом та кожен зокрема винуватими у смертях загиблих українських вояків? Чи не є винним наше суспільство у зневазі до історії свого народу, нехтуванні рідною мовою, поклонінні чужим ідеалам, що й призвело до втрат сотень молодих життів наших українських хлопців, початок яким поклала перша – Небесна сотня Майдану?

Першою і, здавалось, останньою жертвою була смерть 21-річного Сергія Нігояна, якого я декілька разів зустрічав у Києві на Майдані, розмовляв із ним, фотографувався… Тоді ця втрата була шокуючою для всієї України. А вже зараз є очевидним, що та перша жертва тільки відкрила лік у списку імен Героїв рідної землі, які усвідомлено віддали найдорожче у боротьбі із імперським двоголовим мутантом, хворобливими ідеями “рускава міра” від кремлівського карлика та попа-феесбешника.

Зовсім не першими в історії боротьби за Україну є жертви наших земляків, зрослих на вінницькій землі. Проте надзвичайно мало знають сучасні вінничани про героїзм ровесників Олександра та Сергія – наших українських хлопців, які майже сто років тому назад, у 1917-1920 роках, йшли до смертельного бою під жовто-блакитним прапором, із Тризубом на рукаві, коли російські загарбники під керівництвом тодішнього “путіна” – відомого всім Леніна рвалися на наші землі із півдня, півночі, зі сходу. Чи відомий комусь із земляків загиблих крижопільчан той факт, що у липні 1919 р. героїзм наших хлопців із 3-ї стрілецької дивізії під командуванням полковника О.Удовиченка дав змогу досягти значних перемог під Крижополем та Вапняркою, що дозволило українським арміям увійти до столиці України Києва? За вдало проведену операцію частина була офіційно удостоєною назви “3-тя Залізна дивізія УНР”.

Але скільки молодих життів було віддано за Україну, якими ріками крові була полита вінницька земля! Де зараз знаходяться незчисленні могили наших захисників, на яких цвинтарях та околицях – цього вже не взнає ніхто, адже переможцями у тій війні – окупантами із Росії та їхніми місцевими служками вперто нищились українські могили, історія, культура, мова…

Натомість, стоять іще в області пам’ятники кривавому Леніну, а у Крижопільському районі тодішньому “бєзлєру-бєсу” – катові Дзержинському! Маємо безліч вулиць імені “леніних–кірових-чапаєвих-жданових” і вперте небажання їх перейменувати як насмішку сучасних депутатів місцевих рад над пам’яттю всіх тих українських “савченків”, які боронили життя, майно та мирне життя наших прадідів у 1919-1920-их!

Маємо байдужість переважної більшості викладачів історії, які при бажанні могли б просто за велінням совісті розповідати молоді про вказані історичні факти, виховувати саме українських патріотів. Всупереч нашим сільським бабусям, багато з яких ще спілкуються із власними міськими онуками російською мовою, адже: “яка разніца…”. Різниця в тому, що частина таких онуків виросла споживачами культури іншого народу, взяла іноземну зброю і під прапорами сусідньої держави стріляє по своїх братах. А такі “добрі”, богомільні бабці навіть не здогадуються про свій великий гріх перед Богом, який створив землю, людей та дав власну мову кожному народові. Вони не усвідомлюють того, що всім їм безперечно “зарахується” нищення у власних онуках творіння Божого – мови, якою тисячу років спілкувались предки. Національна мова, культура, релігія – головний стрижень виховання людини, патріотизму та самовідданості. Саме тому і тоді, і зараз на окупованих Росією територіях так жорстоко нищиться все українське…

Показовою є історія уродженця Кетрос “унтєра” Василя, який після служби у царській армії спілкувався у селі виключно російською мовою, муштрував українських козаків, вчив співати похідних пісень про “бєлого” царя тільки російською, що викликало неабияке обурення серед оточення. Проте під час першого бою 1918 року Василь враз згадав рідну мову, коли, стріляючи із кулемета по російських загарбниках, які намагались вдертись на ямпільську землю зі сторони теперішнього молдовського Придністров’я, примовляв: “Чого ви лізете на нашу українську землю?”. Відтоді “унтер” Василь спілкувався мовою рідної землі, за яку віддав своє життя у бою під містом Вознесенськом у квітні 1920 р. Звісно, “скільки мов знаєш, стільки разів ти людина”. Однак дивує позиція частини нашої української молоді, яка, постійно спілкуючись переважно російською, принижує насамперед не тільки себе самих, а й пам’ять своїх прадідів, вчителів, таким чином визнаючи рідну мову потворнішою за “язик” теперішніх убивць своїх ровесників. Прикро, що багато хто із молодих вінничан навіть не задумувався над такими речами.

Якби ми, українці, іще раніше, до цих подій усвідомили себе народом, який має своє власне складне минуле та велике майбутнє, свою неповторну мову, історію, культуру, якби ми мали такий рівень самоповаги, як поляки, ізраїльтяни та ті ж росіяни насамкінець, то чи сталася б із Україною така світова проблема, чи була б необхідність воювати нашим дітям, чи були б незворотними ті трагедії, від яких здригаються наші міста та села?

Напевно, що – ні!

Відомо, що історія має здатність повторюватись, але вже у новому вимірі.

Не має жодного сумніву в тому, що сучасна кривава війна на сході України є не лише продовженням, а завершальною стадією тієї далекої, яка завершилась російською окупацією України у 1920 році. З тією лише різницею, що майже сто років тому назад збройна боротьба за Волю України невдало завершилась на західному кордоні, а незабаром, із Божою волею, вона також закінчиться на нашому кордоні, проте вже – східному – Перемогою України!

Слава Україні!

В’ячеслав Березовський.

ФУТБОЛ

“Шахтар” втратив перемогу в матчі з “Порту”

Нічиєю закінчився перший поєдинок “гірників” в рамках Ліги чемпіонів УЄФА, який відбувся 30 вересня на стадіоні “Арена Львів”. За кілька днів до гри стало відомо, що львівські вболівальники розкупили всі квитки на майбутній матч. Тому ні в кого навіть не виникало сумнівів – “Шахтарю” буде гарантована гаряча підтримка.

“Гірники” марили реваншем. Три роки тому донецький клуб двічі програв “драконам” із загальним рахунком 1:4. В цілому рівна гра в першому таймі спочатку вилилася в обмін дальніми ударами Тайсона і Данилу. Донецькому бразильцеві не дав відзначитися Фабіану, зробивши вражаючий кидок у верхній кут, а португальському трохи не вистачило точності. І от на 34 хвилині Брахімі, увійшовши у штрафний майданчик з лівого флангу та внаслідок зіткнення з Кучером, опинився на газоні. Арбітр був безкомпромісним – “11-метровий” і “гірчичник” українському захисникові. Алжирець вирішив особисто реалізувати пенальті, але вище всяких похвал зіграв П'ятов, який витягнув м'яч з самого кута воріт.

Подвиг воротаря надихнув команду Мірчі Луческу на гол у відповідь. Так, на 52 хвилині матчу винуватець нереалізованого португальцями пенальті Кучер тепер вже в чужій штрафній підкараулив Торреса, відібрав у нього м'яч і віддав Тейшейрі, який в один дотик відправив його у сітку воріт повз голкіпера португальців. Зрівняти рахунок міг Адріан Лопес, але П'ятов і тут виручив, відбивши м'яч коліном. Невдовзі оборона “Порту” припустилася ще однієї помилки, після якої Луїс Адріану забивав у порожні ворота. Здавалось, до перемоги залишається зовсім трішки, та 5 останніх хвилин змінили результат поєдинку. Перемогу в чемпіонів України відібрав колумбійський голеадор Джексон Мартінес. Так, на 89-й хвилині форвард реалізував пенальті, призначений після попадання м'яча в руку Ракицькому. А на четвертій компенсованій хвилині все той же Мартінес замкнув простріл Тельо, принісши гостям нічию.

ЧЕМПІОНАТ ПІД ЗАГРОЗОЮ

Українському хокею бракує команд

У Києві відбулась зустріч представників хокейних клубів України. На порядку денному стояло питання проведення чемпіонату України з хокею.

Щоб турнір відбувся, підтвердити свою участь у ньому повинні як мінімум чотири команди. На сьогодні брати участь в чемпіонаті готові лише 3 колективи. Це “Генерали” з Києва, харківський клуб “Витязь” і ХК “Кременчук”.

Як зазначив виконавчий директор ФХУ Сергій Коваль, на даний момент четверту команду активно шукають, от тільки результати пошуків поки ні до чого не привели. На консультацію в ФХУ приїжджали представники київських “Компаньйона” і “Сокола”, представники ХК “Білий Барс”, але, на жаль, ці клуби відмовилися від участі в чемпіонаті з фінансових причин.

Тим не менш, на зустрічі обговорили можливий регламент чемпіонату України. Було вирішено, що він пройде в два кола з роз'їздами, матчі будуть спареними. Після регулярного чемпіонату відбудеться плей-офф, попередньо до 3-х або більше перемог.

Оскільки призначити дату старту чемпіонату без четвертої команди неможливо, то було вирішено, що турнір розпочнеться максимум через 21 день після того, як четвертий клуб підтвердить свою участь. Також було вирішено проводити матчі з п'ятниці по неділю.

Представники клубів також порушили питання суддівства і оплати роботи арбітрів. Було вирішено, що команди будуть платити по 3000 гривень бригаді суддів за матч. Таку ж суму рефері отримували і в минулому сезоні. Говорили також про омолодження суддівського складу і підвищення кваліфікації арбітрів. Але вирішення питань відклали.

Крім того, представники ХК “Витязь” запропонували в рамках підготовки до старту чемпіонату України провести кілька виставкових матчів. Швидше за все, якщо такі матчі і відбудуться, то станеться це в жовтні або на початку листопада.

ТРАНСФЕР

Український баскетболіст гратиме у Франції

Як повідомляє офіційний сайт французької ліги Про А, Артур Дроздов підписав контракт з місцевим По-ортезом, з яким досвідчений український форвард тренувався останнім часом. Контракт підписано до кінця сезону.

Таким чином, Артур Дроздов повертається у команду, якій свого часу віддав шість років кар'єри і з якою тричі ставав чемпіоном Франції. З 2006-го, коли Артур залишив По-ортез, клуб зумів двічі вилетіти з елітного дивізіону, та згодом знову повертався. Попередню кампанію команда завершила на 11-й позиції. Нагадаємо, в лізі Про А грає також український снайпер Сергій Гладир, що захищає кольори Нансі.

АРМРЕСЛІНГ

34 медалі для України

У столиці Литви Вільнюсі відбувся чемпіонат світу з армспорту серед юнаків, юніорів, дорослих та ветеранів. У світовому форумі рукоборців брали участь понад 1000 спортсменів з 46 країн.

Ударно виступили на змаганнях українські армрестлери. Наші спортсмени завоювали 34 медалі (10 золотих, 10 срібних, 14 бронзових) і в загальному заліку посіли друге командне місце. У складі збірної України виступали шестеро представників Запорізької області, всім їм вдалося потрапити в першу десятку найсильніших у світі.

ВЕЛИКИЙ ТЕНІС

Мадридське золото Єлизавети Янчук

Українській тенісистці вдалося здобути перемогу в турнірі ITF в Мадриді з призовим фондом в 10 тисяч доларів.

У півфіналі дівчина змогла обіграти іспанську тенісистку Марту Уки Гонсалес Енсінас (6-3, 6-3), а у фінальному поєдинку Янчук з легкістю обійшла француженку Хлое Паке (6-2, 6-3).

Свій перший титул у професійній кар'єрі українська тенісистка з Києва Єлизавета Янчук отримала в 18 років. У такому юному віці Янчук стала переможницею турніру ITF в Ізмірі з призовим фондом 10 тисяч доларів. Друга перемога дісталася тенісистці в 10-тисячнику в Прокупле (Сербія). Третій титул українська спортсменка завоювала в Сербії в Паліча, призовий фонд також становив 10 тисяч доларів.

Стаховський взяв титул в Орлеані

Сергій Стаховський виграв великий турнір-Челленджерс, який проходив у французькому Орлеані. У фіналі киянин в двох сетах обіграв сіяного під шостим номером бразильця Томаза Белуччі – 6: 2, 7: 5.

Фінальний бій тривав 1 годину 14 хвилин, а на рахунку українця – 7 ейсів і 3 подвійні помилки. Крім цього, Стаховський зробив три брейки, а його суперник не спромігся хоча б на один. В середині другого сету Сергію вдалося відіграти 4 брейкпоінти, так що його успіх виглядає більш ніж закономірним.

За перемогу в Орлеані Стаховський поповнив свій банківський рахунок на 15 300 євро призових, а також заробив ще й 125 рейтингових очок.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

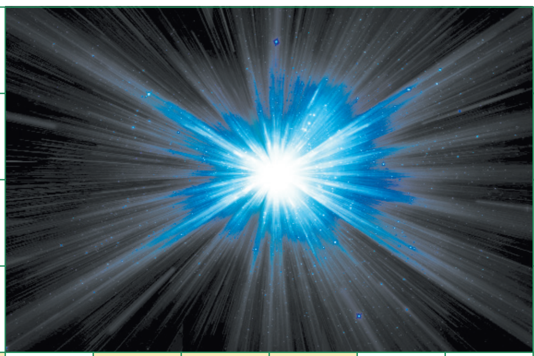
ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”.
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

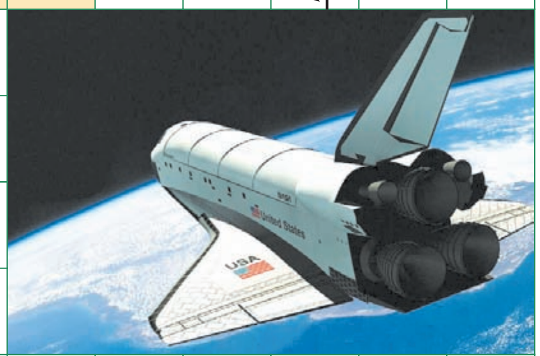
КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 9840 Зам. № 142238.
Перший редактор Сергій Свенцицький

Ураган
Східна настільна гра
Планета
Українська балерина і співачка
Мінерал
Біблійний праведник
Вдова Джона Леннона
Пліт
Іудейський священик
Місто на Крайній Півночі
Свійська тварина
Дворянський титул
Радянський воєначальник
Відомий косметичний бренд
Комаха-шкідник
Сотка землі
Дикий азійський осел
Річка в Росії
Озеро у Франції
Майстер повітряного бою
Австралійський страус
Марка нім.літака часів ІІ Світової
Вибухівка
Марка автомобіля
Відомство Л.Берії
Глибока крута западина
Кровоносна судина
Марка вертольота
Традиційні монгольські змагання
Французький письменник
Рибний суп
Літера грецької абетки
Шар білої фарби, вапна чи крейди
Український літак
Водяний удав
Шекспірівський король
Група довгохвостих папуг
Марка літака
Чоловіче ім'я
Одиниця спадкової інформації
Вид атмосферних опадів
Вчитель Гварнері та Страдіварі
Поле
Індіанський народ в Америці
Титул монарха на Сході
Нота
Театр К.Станіславського
Місто поховання Т.Шевченка
Морська риба
Предмет укр. національного одягу
Гімалайський єнот
Кондитерський виріб
Риба-курка
Марка літака
Нота
Богородиця
Псевдонім Касіуса Клея
Міжконтинентальна ракета
Жіноче ім'я
Країна Балтії
Ватажок аргонавтів
Терористична організація в Ірландії
Французький полярник
Місто у Франції
Стійкість організму проти зараження
Віяло
Українська скаутська організація
Помічник архієрея
Отоларинголог
Розмінні монета в Лаосі
Портова споруда
Вестибюль
Зона АТО
Річка в РФ
Видатний німецький фізик
Великий хижий птах
Віз у Середній Азії
Мускусний пацюк
Одиничний вектор
Порода собак
Жіноче ім'я
Місто в Малі
Річка в Італії

ФОТОФАКТ

Пам'ятник Леніну в центрі міста Велика Новосілка Донецької області.
Фото Олександра Олехновича.

Вишиване перехрестя у Кам'янці-Подільському

Вишиванка на асфальті у центрі міста – так комунальники міста займаються благоустроєм доріг.

Ідея "вишити" хрестиком перехрестя народилась у департаменті ЖКГ Кам'янець-Подільської міської ради. Вартість креативного перехрестя не змінилася від того, що воно стало не сірим одноманітним, а кольоровим. А ось тривали роботи на три дні довше ніж планувалося. Та складніше, за словами заступника мера, було не придумати оригінальне перехрестя, а переконати бригаду, яка займалася благоустроєм, "вишивати" на асфальті.

АВТОДРОМ

У Китаї дебютував позашляховик Geely Emgrand GX9 Pride

На китайському ринку презентували позашляховик Geely Emgrand GX9 Pride, продажі якого почнуться вже в жовтні.

Перший раз новинка була представлена ще в далекому 2009 році під час автосалону в Шанхаї. Тоді позашляховик був представлений як концепт-кар Geely Emgrand EX8. Протягом п'яти років китайські інженери трудилися над втіленням свого прототипу в справжній автомобіль. Візуально новинка нагадує Mitsubishi Pajero. Довжина позашляховика становить 4840 мм, а колісна база – 2800 мм.

Модель буде оснащуватися лише одним 2,4-літровим 4-циліндровим бензиновим двигуном потужністю 162 кінські сили з максимальним обертальним моментом 210 Нм. Можна буде вибрати між 5-ступінчастою механічною коробкою передач і 6-ступінчастим автоматом. Ціна Geely Emgrand GX9 Pride складе від 120 000 ($ 19 560) до 160 000 юанів ($ 26 080).

Підготував Олександр Олехнович.
"Крила України".